

တိပိဋကယောဆရာတော်

၆

လူ၏ စွမ်းအား မြှတ်တရား

တိပိဋက ဓမ္မလတ်ဆောင်(၁၆)

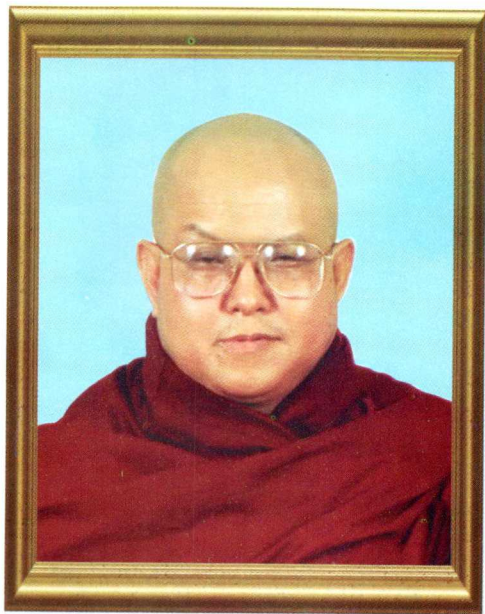
ဆဋ္ဌမအကြိမ် ဓမ္မဒါန
အုပ်ရေး (၁၀၀၀၀)

ခန္ဓာကိုယ်ထဲဘောလုံးပွဲ

- ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ၊ ဘောလုံးပွဲ ၊ ဆင်နွှဲတတ်ပါစေ။
- စိတ်ဘောလုံးမှာ ၊ ကန်စရာ ၊ ပတ်ချာလှည့်၍နေ။
- အဖြူအသင်း ၊ အမည်းသင်း ၊ နှစ်သင်းယှဉ်ပြိုင်နေ။
- အဖြူအသင်း ၊ ပေါ့ဆခြင်းကြောင့် ၊ ညံ့ဖျင်းသွားကာ
အမည်းသာ ၊ များစွာရိုးသွင်းနေ။
- ရိုးရှုံးပြန်က ၊ အပူရ(အပါယ်ကျ) ၊ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ။
- အဖြူအသင်း ၊ စိတ်အားတင်းသော် ၊ အနိုင်ပေါ် ၊
ရွှင်ပျော်အားတက်ပေ။
- အမည်းအသင်း ၊ ရိုးပြန်သွင်းက ၊ လုံ့လကိုတွန်း ၊
သတိစွမ်း ၊ ရိုးဖမ်းတတ်ပါစေ။
- ဒါနတစ်ဖြာ ၊ သိက္ခာသုံးပါး ၊ စွမ်းအားကိုညှစ် ၊
ကြိုးစားတက်ရင်း ၊ သတိခင်း ၊ ရိုးသွင်းလိုက်ပါလေ။
- ဆင်းရဲမလို ၊ ချမ်းသာလိုသူ ၊ အဖြူသင်းသာ
နိုင်သင့်ပါ ၊ ကောင်းစွာကြိုးစားလေ။
- စွမ်းရည်ဒိုင်းဆု ၊ ရအောင်လှ ၊ ကောင်းမှုပိုင်ပါစေ။

တိပိဋကယောဆရာတော်

အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ (ယောဆရာတော်)

တိပိဋကဓရ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက

တိပိဋကယောဆရာတော်

၏

လူ၏ခွမ်းအား ဖြတ်တရား

တိပိဋက ဓမ္မလက်ဆောင် (၁၆)

ဆဋ္ဌပအကြိမ် ဝပ္ပဒါန

(အုပ်ရေး-၁၀၀၀၀)

သာသနာ ၂၅၅၆၊ ကောဇာ ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လ၊

ခရစ် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

★ စာမူပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ် - ၃၂၀၂၈၅၀၉၀၈

★ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၂၇၅၀၉၀၉

ဆဋ္ဌမအကြိမ်

အုပ်ရေ (၁၀၀၀၀)

၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အဖုံး+အတွင်းသား “မြစ်သာပုံနှိပ်တိုက်”

စာအုပ်ချုပ် “မြစ်သာမိသားစု”

ဓမ္မဒါန

ဦးအောင်မြ (၀၉၁၀-မြ)

“မြစ်သာပုံနှိပ်တိုက်”

အမှတ် (၁၄၀)၊ ၃၇-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်၍

ဦးကျော်ဟင်း ယုံကြည်ချက်စာပေ

အမှတ်-၁၁၁၊ တတိယထပ်၊ ၃၃-လမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မှထုတ်ဝေသည်။

မာတိကာ

၁။ အိုပွဲလက်ဆောင်	...	၄
၂။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလူ့အစွမ်း	...	၇
၃။ စိတ်ကောင်းထားဖို့ လိုရင်းပါ	...	၁၂
၄။ ပူ နှင့် လူ	...	၁၇
၅။ လူရေးတဲ့ ငအေး	...	၂၂
၆။ ရုပ်မနေတဲ့ အရွယ်	...	၂၇
၇။ မောင်ပန်းစိန် မွေးနေ့	...	၃၅
၈။ အရေအတွက် အားဖြည့်စွက်	...	၄၅
၉။ ဖိုးစံ နှင့် ဖွားစံ	...	၅၂
၁၀။ ရုပ်အိုပေမယ့် စိတ်မအိုစေနဲ့	...	၅၉
၁၁။ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်	...	၆၄

၁၂။ ဒေါ်သာလူ	...	၇၄
၁၃။ မလေးလုံ	...	၇၉
၁၄။ ဂေါပါလသူဌေးသမီး	...	၈၆
၁၅။ တလထော်	...	၉၂
၁၆။ မလ္လိကာ	...	၉၈
၁၇။ မကြည်အေး	...	၁၀၁
၁၈။ မပြည့်စုံ	...	၁၀၅
၁၉။ မမြတ်မွန်	...	၁၁၀
၂၀။ သာမာဝတီ	...	၁၁၄
၂၁။ မစန္ဒာ	...	၁၁၉
၂၂။ မခိုင်ငြိမ်းအေး	...	၁၂၃
၂၃။ ဒေါ်ပုတ်	...	၁၂၇

တိပိဋကယောဆရာတော်

၏

လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား

တိပိဋကဓရ ဓမ္မလက်ဆောင် (၁၆)

နုမော မဟာဝိရဿ

ဣတ္ထိဘာဝေါ ကိ * ကယိရာ၊

စိတ္တမ္ပိ သုသမာဟိတေ။

ဉာဏမ္ပိ ဝတ္တမာနမ္ပိ၊ သမ္မာ ဓမ္မံ

ဝိပဿတော။

(သံ - ၁ - ၁၃၀)

၂

- ❏ သိက္ခာ (၃)ပါး မြတ်တရား၊
ယောက်ျားမိန်းမ မခွဲပါ။
- ❏ စိတ်ဓာတ်ကိုမြင့်၊ ကြိုးစားခွင့်၊
လမ်းဖွင့်ထားတဲ့ သာသနာ။
- ❏ ကြိုးစားလိုက်လျှင်၊ စွမ်းအားထင်၊
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါ။
- ❏ ယောက်ျားဖြစ်ရုံ၊ အားမစုံငြား
မကြိုးစားက၊ စွမ်းအားကျ၊
ဘာမှမရပါ။

 မိန်းမသော်လဲ၊ အားကုန်ခဲ့၍၊
 စိတ်ငွေ့ထက်သန်၊ ကြိုးစားပြန်၊
 ဧကန်ထူးခြားလာ။

 လူ၏စွမ်းအား၊ မြတ်တရား
 စိတ်ထား ကောင်းဖို့လိုရင်းပါ။

မိတ်ဆက်စာတမ်းများကို အသေးစား အမှတ်အသားများ
 ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အသေးစား အမှတ်အသားများ
 "အသေးစား အမှတ်အသား" ဟုခေါ်ပါ။

၁။ အိပ္ပဲလက်ဆောင်

ဒေါ်စန်းစန်းမေ (နဝင်္ဂီ သုခ
 ဆေးတိုက် ၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့)
 က သူ့ရဲ့ အသက်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတု မွေးနေ့
 အထိမ်းအမှတ် တရား ၁-ပုဒ် လိုချင်တယ်
 လို့ လျှောက်ထားတောင်းဆိုလာပါတယ်။
 ဒါကြောင့် “လူ၏စွမ်းအားမြတ်တရား”

ဆိုတဲ့ တရား ၁-ပုဒ်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်
ပေးလိုက်ပါ တယ်။

မွေးနေ့ဆိုတာ အရင်နှစ်တွေကထက်
ယခုပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်လာတာဖြစ်လို့ အိုပွဲ
ပါပဲ။ နာတဲ့ပွဲ - သေတဲ့ပွဲတွေ ရဲသွားအောင်၊
နည်းသွားအောင် , စဲသွားအောင်လို့ အိုတဲ့
ပွဲကို မှတ်မှတ်ရရ လုပ်ပေးကြရတာပါ။

အိုတဲ့နေ့မှာ အိုပွဲလက်ဆောင် ကောင်းမှု
တရားရဖို့လိုသလို နာတဲ့နေ့မှာ နာပွဲ
လက်ဆောင် ကောင်းကောင်းရဖို့ သေတဲ့
နေ့ရောက်တော့လဲ သေပွဲလက်ဆောင်

လှလှပပရဖို့ တရားဘာဝနာအလုပ်ကို
သဲသဲမဲမဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပွားများအားထုတ်ထား
ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ခန္ဓာဟာ သူက ကိုယ့်ကို မညှာမတာ
နှိပ်စက်နေတာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကလဲသူ့ကို
မညှာမတာ ခိုင်းပေးမှ ခန္ဓာက ဘဝ
လက်ဆောင် ပြန်ပေးမှာပါ။

၂။ တည်ငြိမ်အေးချမ်း လှူဒါနစွမ်း

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က
 သောမာဆိုတဲ့ ဘိက္ခုနီ(ရဟန်းမ) ၁-ပါး ရှိ
 ပါတယ်။ လမင်းလို့ပဲ လှပတင့်တယ်
 အေးချမ်းလို့ မြန်မာလို့ “ မလှအေး” လို့
 ခေါ်ဆိုရမှာပါ။ တရားနဲ့ မနေရသူဟာ
 ပင်ကိုယ်ရုပ်လှတာတောင်မှ ခြောက်ကပ်ကပ်
 ပူလောင်လောင်ကြီးပါ။ တရားနဲ့နေရပြန်
 တော့ အရုပ်ဆိုးတာတောင်မှ ထည်ဝါ

အေးချမ်းပါတယ်။ သောမာ ကတော့
ပင်ကိုယ်ရုပ်လှရုံမျှမက တရားကြောင့်လဲ
အလွန်ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ သောမာဟာ
နေ့လည်ချိန် တောထဲသွားပြီး ဆိတ်ငြိမ်ရာ
သစ်ပင်အောက်မှာ တရားနဲ့ မွေ့လျော်ကာ
သီတင်းသုံးနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မာရ်နတ်ဟာ
(မာရ်နတ်အဖွဲ့ဝင် နတ်လဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်)
ရုပ်အဆင်းကို ဖျောက်ထားပြီး (ရုပ်အဆင်း
ကွယ်ပျောက်ပြီး) အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

“မြင့်မြတ်တဲ့တရားအလုပ်ဟာ မြင့်မြတ်
 တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့အလုပ်သာဖြစ်တယ်။
 အသိဉာဏ် လက် ၂-သစ်လောက်သာ
 ရှိတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။
 တရားနှင့် မိန်းမ မတန်ဘူး။ တရားဟာ
 မိန်းမနှင့်ဘာမှ မဆိုင်ဘူး” လို့ မိန်းမတွေ
 ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ပြောဆိုတယ်။
 ပြောသံသာကြားရတယ်။ ပြောသူကိုတော့
 မမြင်ရပါဘူး။

ပြောသူကို မမြင်ရပေမယ့် အသံကို
 ကြားရတာနဲ့ “ မာရ်နတ် ” ဆိုတာ

သောမာ က သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
 “သင်ဘယ်သူလဲ” လို့ မေးမနေတော့ပဲ
 တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ ဒကာ
 မာရ်နတ် စိတ်ဓာတ်ငြိမ်သက် ငြိမ်းချမ်း
 ပြီး အသိဉာဏ်ဖြစ်လာလို့ အမှန်တရား
 ကို သိမြင်ရမယ်ဆိုရင် မိန်းမဆိုတဲ့
 ဝေါဟာရ စကားဟာ ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ ”
 ဒီလိုပြောလိုက်တော့ မာရ်နတ် ကွယ်ပျောက်
 သွားပါတယ်။

လူ့ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးဆိုတာ သီလ
 သမာဓိ ပညာ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား

သိက္ခာ ၃-ပါး ပါ။ စိတ်ဓာတ်ငြိမ်သက်
 အေးချမ်းတဲ့ သမာဓိကို ပြောလိုက်ရင်
 အရင်းခံသီလလဲ ပါဝင်သွားပါတယ်။
 စိတ်ငြိမ်ရင် ကိုယ်နှုတ်သောင်းကျန်းမှုကို
 ထိန်းချုပ်နိုင်လို့ သီလလုံခြုံပြည့်စုံသွားနိုင်
 လို့ပါ။ သိက္ခာ ၃-ပါး ကိုယ်ကျင့်တရား
 ပြည့်စုံရင် မိန်းမဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ စကားဟာ
 လိုရင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

၃။ စိတ်ထားကောင်းဖို့ လိုရင်းပါ

သိက္ခာ ၃-ပါး တရားအလုပ်ကိစ္စ
 မှာ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲခြား မထားပါဘူး။
 ယောက်ျားမိန်းမဆိုတဲ့ ပညတ်စကားဟာ
 လိုရင်းမဟုတ်ပဲ သိက္ခာ ၃-ပါး ကိုယ်ကျင့်
 တရား နှင့် ထိုက်တန်လောက်အောင်
 စိတ်ကောင်းထားဖို့သာ လိုရင်းပဓာနပါ။
 ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်
 ဘယ်သူမဆို စိတ်ကောင်းထားရင် သိက္ခာ
 ၃-ပါး ဖြည့်ကျင့်ခွင့်ကို သာသနာက အမြဲ
 လမ်းဖွင့်ထားပါတယ်။ တကယ်ကြိုးစား

အားထုတ်လို့ တကယ်စွမ်းအား ထင်ရှား
သူတွေ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တကယ်ရှိနေ
ကြတာပဲ။

ယခုအခါ ဘိက္ခုနီ သာသနာ
အဆက်ပြတ်သွားတော့လို့ မိန်းမများ
ဘိက္ခုနီ (ရဟန်းမ) ပြုလုပ်ခွင့် မရနိုင်တော့
ပေမယ့် သာသနာနွယ်ဝင် သီလရှင်ဝတ်ပြီး
တော့လဲ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ထိုက်တန်တဲ့ သိက္ခာ
၃-ပါးကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်ပါတယ်။ လူဝတ်
ကြောင် ဘဝနှင့်လဲ ကိုယ်နှင့်တန်တဲ့ သိက္ခာ
၃-ပါးကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်တာပါပဲ။ တချို့

နေရာတွေမှာ တရားအလုပ် အားထုတ်
နေကြတာတွေဟာ မိန်းမပရိသတ်က
ယောက်ျားပရိသတ်ထက် ပိုပြီး များပြားနေ
ကြတာကို တွေ့မြင်နေရပါတယ်။

ကာယဗလပြည့်ဝတဲ့ ယောက်ျား
ဖြစ်ပေမယ့် သဒ္ဓါဝီရိယစတဲ့ စိတ်စွမ်းအား
မစုံလို့ မကြိုးစားဖြစ်ရင် စွမ်းအား ကျဆင်း
ပြီး ဘာမှမရပဲ တစ်ဘဝလုံး ဗလာဖြစ်သွား
တတ်ပါတယ်။ မိန်းမသားဖြစ်ပေမယ့်
စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်ပြီး ဇွဲသန်သန်ကြိုးစားရင်

ဧကန်ထူးခြားလာရမြဲပါ။ အလုပ်နှင့်
ထိုက်တန်တဲ့ ခံစားခွင့် ဆုလာဘ်ကိုအံ့ဩ
ဖွယ်ရရှိလာစမြဲပါ။

ယောက်ျားဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထား
ညံ့နေရင် မြင့်မြတ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်သလို
မိန်းမဖြစ်နေပေမယ့် စိတ်ထားကောင်းရင်
ယုတ်ညံ့တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူပဲ
ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထားကောင်းမှပဲ တရားနှင့်
ထိုက်တန်မှာပါ။ တရားနှင့် ထိုက်တန်လို့
တရားကို တကယ်ကျင့်သုံးမှပဲ မြင့်မြတ်

တယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်ချုပ်ဟာ တရားပါ။

၄။ ပူ နှင့် လူ

❏ စွမ်းအားမပါ၊ အသိကွာ၊ နစ်နာ
“ ပူ ” ဟုမှတ်။

❏ မရှိလဲပူ၊ ရှိလဲပူ၊ အပူတိုး၍
အနေကျပ်။

❏ စွမ်းအားပြည့်ကာ၊ အသိပါ၊
မြတ်တာ “လူ” ဟု မှတ်။

မရှိလဲအေး၊ ရှိလဲအေး၊
အအေးစုံ၍ အနေမြတ်။

အညွန့်ကိုထူ၊ တလူလူ၊
အပူငြိမ်း၍ ဒုက္ခလွတ်။

စိတ်ကောင်းထားကာ လူ့ဘဝ
မုချရကျိုးနပ်။

ပင်လယ်ထဲက ရေတွေဟာ အလွန်
များပြားကြပေမယ့် သူချည်း သက်သက်
မဟုတ်ဘူး။ ရေရှိသလောက် ဆားရှိတယ်။
ရေနှင့်ထပ်တူ ဆားပါဝင်နေပါတယ်။
ဒါကြောင့် ငန်လွန်းလို့ သောက်သုံးလို့
မဖြစ်ပါဘူး။

ဒါမျိုးလိုပဲ လူမှာရှိနေတဲ့ သက်မဲ့
 သက်ရှိအားလုံးဟာ သူတို့ချည်း သက်သက်
 ရှိနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရှိသလောက်
 အပူရှိနေတယ်။ အရှိနှင့်ထပ်တူ အပူပါဝင်
 နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘာပဲရှိရှိ ရှိရုံနဲ့တော့
 မငြိမ်းချမ်းပါဘူး။ အသိက မှီအောင်လိုက်
 ပေးမှပဲ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်နိုင်ကြမှာပါ။

ရေပေါ်တဲ့ ပင်လယ်ထဲ သင်္ဘောနဲ့
 ခရီးသွားကြတဲ့အခါ သောက်သုံးဖို့ ရေချို့
 ရေကောင်း ယူဆောင်သွားရသလို လောက
 ထဲမှာ ပစ္စည်းရှာရင်း စားဝတ်နေရေး

စီးပွားရေး လူမှုရေးတွေ လုပ်ကြတော့လဲ
ငြိမ်းချမ်းစွာ သောက်သုံးဖို့ တရားရေကို
ယူဆောင်ကြရပါတယ်။

လူ့အပူအားလုံးကို စုပ်ထုတ်ပစ်
နိုင်တာက တရား ၁-မျိုးတည်းရှိတာဖြစ်လို့
ဒုက္ခထုပ်ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ချမ်းသာ
အဖြစ် စစ်ထုတ်ပေးဖို့ တရားဆိုတာ
ရှိအောင် လုပ်ရပါတယ်။

ပင်လယ်ရေကို စနစ်တကျ ခပ်ယူ
ပြီး ဆားချက်ရင် အဖိုးတန် လူသုံးဆား
ရရှိနိုင်သလို လူ့ပစ္စည်းတွေကိုလဲ အဖိုးတန်

တရားတွေ ဖြစ်သွားအောင် ချက်ပေးဖို့
လိုမှာပါပဲ။

တရားမပါရင် အပူနဲ့ချည်း နေရမှာ
ဖြစ်လို့ “လူ” မဖြစ်တော့ပဲ “ပူ” ပဲ ဖြစ်နေ
တော့မှာပါ။ တရားနဲ့ အညွန့် တလူလူ
လွင့်ထူနိုင်မှ “လူ” ဖြစ်ခွင့် ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

၅။ “ လူ ” ရေးတဲ့ ငအေး

ပညာသင်ကြားကာစ ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသားကလေး ငအေးကို သူ့ဆရာက ကျောက်သင်ပုန်းထဲမှာ “လူ” လို့ ပီပီသသ အရေးခိုင်းတယ်။ ငအေးက လကို အလယ်တည့်တည့်က မကွင်းပဲ ဘယ်ဖက် (လက်ဝဲဖက်) အပေါ်နားမှာ သေးသေးကလေးကွင်းပြီး အောက်ကိုဝိုက်ချပြီးတော့

၂-ချောင်း ငင်လိုက်ပါတယ်။ (လ-၂
ချောင်းငင် လူမဖြစ်တော့ပဲ ပရေမုတ် ၂-
ချောင်းငင် ပူဖြစ်သွားပါတယ်)

သူ့ဆရာကိုပြတော့ ဆရာက “ ဟဲ့
ငအေး အဲဒါလူ မဟုတ်ဖူးကွ၊ ပရေမုတ်
၂-ချောင်းငင် ပူကွ၊ ပူဆိုရင် လူနှင့် အလွန်
ဝေးသွားပြီ၊ ကြည့်စမ်း အကွင်းကလေးက
သေးသေးလေး၊ အဲဒါ ပရေမုတ်ကွ လ
မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြင်ရေးပါဦး ” လို့ ခိုင်း
လိုက်တယ်။

၀(အေးက ဘယ်ဖက် အကွင်း
 ကလေးကိုဖြုတ်၊ အောက်ကိုဝိုက်ချပြီး ၂-
 ချောင်းငင်လိုက်တယ်။ ၀အေး အပြင်မှား
 သွားတယ်။ အကွင်းသေးသေးကို ကြီးအောင်
 လုပ်ရမှာကို မလုပ်ပဲ ဖြုတ်ပစ် လိုက်တော့
 ပ-စောက် ၂-ချောင်းငင် ပူ ဖြစ်သွား
 ပါတော့တယ်။

ဆရာကိုပြတော့ ဆရာက “ ဟဲ့
 ၀အေး ခုမှပိုဆိုးရော့ဟ၊ စောစောက ရေးတဲ့
 ပူ-တုန်းက လူနှင့်နည်းနည်း နီးအောင်
 လုပ်လို့ရနိုင်သေးတယ်။ ခုတော့ ပူ - ဖြစ်

၂၅

သွားပြီ၊ ပူ - ဆိုတာ လူ - ရဲ့ ဆန့်ကျင်
 ဖက်ကွ၊ ဒီမှာ ငအေး လ ကို ဟောဒီလို
 အလည်တည့်တည့်က ကွင်းပြီး ဟောဒီလို
 ၂-ချောင်းငင်မှ လူဖြစ်မှာပေါ့ကွ ” လို့
 လူဖြစ်အောင် ရေးနည်းကို သင်ပြပေး
 ပါတယ်။

အဲဒါမျိုးလိုပဲ တရားလုံးစုံ အကုန်
 သိမြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကလဲ
 “မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘ ” လို့ ဂုဏ်တင်ခံရတဲ့
 လူ့ဘဝမှာ လူအစစ်ဖြစ်အောင်နေနည်း၊
 လူ့ဘဝ အနှစ်ထုတ်နည်း၊ လူလို

၂၆

ချမ်းသာအောင် နေနည်း၊ လူ့ဘဝ အလှ
ဆင်နည်း၊ လူ့စွမ်းကောင်း လုပ်နည်းတွေကို
တရားလမ်းကြောင်း ခင်းပေးတော် မူခဲ့
ပါတယ်။

၆။ ရုပ်မနေတဲ့ အရွယ်

- ❶ မရုပ်မနား၊ ယုတ်လျော့ငြား၊
ကုန်သွား လူ့အရွယ်။
- ❷ စွမ်းရည်မြင့်မား၊ ထူးခြားလေးနက်၊
ကြီးပွားတက်သော်၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ
ဝမ်းမြောက်တာ၊ ခေါ်ပါလူ့အရွယ်။
- ❸ ငြီးငွေ့စရာ၊ အိုသောခါ၊
ခေါ်တာ လူ့အရွယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့အစစ်
 ဆိုတာ “အူဝဲ အူဝဲ” နဲ့ ကယောင်ကတမ်း
 အော်ဟစ် ငိုကြွေးရင်း အမိဝမ်းက
 ကျွတ်ထွက်ဖွားမြင်ခဲ့ရတဲ့ တစ်နေ့တည်းပါ။
 မွေးနေ့အစစ်လုပ်ချင်ရင် အဲဒီ ဖွားမြင်တဲ့
 နေ့မှာပဲ လုပ်ပေးရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
 မွေးနေ့မှာ အရေအတွက် မျှသာရှိသေးပြီး
 အရည်အသွေး အားဖြင့် . ဘယ်လို
 လူတန်းစားဆိုတာ သရုပ်မကွဲသေးလို့
 မွေးနေ့လုပ်ပေးရင်လဲ အားတက်သရော
 ရှိလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး။

၂၉

လူ့တစ်ဘဝရဲ့ ဇာတိဆိုတာ ဒုက္ခ
 အဝယ် ဒိုင် ဖွင့်လှစ်လိုက်တာပါပဲ။
 ဇာတိရှိလို့ ဒုက္ခမျိုးစုံ စုပြုံနေကြတာပါ။
 ဇာတိအဝယ် ဒိုင်မှာ လာရောင်းသမျှ
 ဒုက္ခအားလုံး အကုန် ဝယ်ယူပါတယ်။

ဇာတိရယ်လို့ ရလာပြီး ဖွားမြင်
 လာတော့ အရွယ်ဆိုတာ ရပ်နေတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကြိုးချည်ထားလို့လဲ မရ
 ပါဘူး။ ခေတ်မီ စက်ကိရိယာတွေနဲ့
 ထိန်းချုပ်ပြီး ရပ်ထားလို့လဲ မရပါဘူး။
 အရွယ်ဆိုတာ မရပ်မနားသွားနေပါတယ်။
 ဇရာသဘောကြောင့် ရင့်ကျက်နေတယ်။

အနိစ္စသဘောကြောင့်လဲ အဆက်မပြတ်
ပြောင်းလဲနေပါတယ်။

အရွယ်ဟာ ဒီဘက်က ကြည့်ရင်
ကြီးလာပေမယ့် ဟိုဘက်က ကြည့်ရင်
ငယ်သွားပါတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာ
လေ နောက်ထပ် နေရမယ့် အချိန်
နည်းလာလေပါ။ ၁-မိနစ် ကုန်သွားတိုင်း
နောက်ထပ်တစ်ဘဝမှာ နေရမယ့် အချိန်
၁-မိနစ် လျော့လျော့သွားပါတယ်။ ၁-နှစ်
ကြီးလာတော့ နောက်ထပ်နေရမယ့် အချိန်
၁-နှစ်ကုန်ဆုံး ယုတ်လျော့သွားပါတယ်။

အရွယ်ငယ်ငယ်ကလေးကနေ
 ကြီးလာတော့ စွမ်းရည် မြင့်မားထူးခြား
 လာတော့ အရွယ်ကမိဘစတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့
 နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှုကို ခေါ်တတ်တယ်။
 မိဘစသူတို့ကလဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
 ကြိုဆိုကြတယ်။ “သားလေး သမီးလေးက
 ကြီးလာပြီကွဲ့၊ စကားပြောတတ်လာပြီကွဲ့၊
 ကျောင်းထားရတော့မှာကွဲ့၊ သားလေး
 ရှင်ပြုရတော့မှာကွဲ့၊ သားတို့ သမီးတို့
 ပညာတတ်လာကြပြီကွဲ့၊ အဖေအမေတို့
 ကတောင် သားတို့ သမီးတို့ကို အားကိုး

ရတော့မှာကွဲ ” လို့ ဝမ်းသာအားရ အရွယ်
 ကို ကြိုဆိုကြတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီး
 လာရင်တောင်မှ အကျင့်သိက္ခာ ကောင်းရင်
 အများက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြိုဆို
 နေကြတုန်းပါ။ ချစ်ခင် မြတ်နိုး အားကိုး
 လေးစားနေကြတုန်းပါ။

အရွယ်ကဆွေးမြေ့ယိုယွင်း အိုမင်း
 လာတော့ အများရဲ့ ငြီးငွေ့မှုကို ခေါ်နေ
 တတ်တယ်။ နာရင်လဲ ခေါ်တတ်တာပါပဲ။
 “အဖွား - ငယ်ငယ်ကနှင့်လဲ မတူတော့ပါ
 လား၊ ဟိုနံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အဖွား

ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုက်ကူးထားခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံ
က သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ ခုဆို ဘာမှ
ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး။ ဆံပင်တွေကလဲ
ဖြူလို့၊ နားကလဲထိုင်း၊ မျက်စိကလဲမွဲ၊
အရေတွေက တွန့်လိပ်ကုန်ပြီ။ မှည့်မည်း
တွေက ဟို ၁-ကွက် ဒီ ၁-ကွက် နဲ့၊
သွားကျိုးတော့ ပါးကလဲ ခွက်ခွက်ကြီး၊
ခါးကလဲကုန်း၊ သူများက တွဲထူပေးမှပဲ
ထိုင်နိုင်ထိုင် သွားနိုင်တော့တယ်။ အဖွားကို
ကြည့်ရတာ ဘာမှ မသက်သာတော့ဘူး”
လို့ အများကလဲ ငြီးငွေ့စွာနဲ့ ကြိုဆို

ကြတယ်။ ပျိုမျစ်နုနယ် ရှုချင်စဖွယ်ကောင်း
 တဲ့အရွယ်ကို ဇရာက မညှာမတာ လောင်
 မြိုက်ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်တာပါပဲလား - လို့
 သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်စရာတွေ ပေါ်လာ
 တတ်တယ်။ ကုန်ဆုံး ယုတ်လျော့သွားတဲ့
 နေရာမှာ တရားကလွဲလို့ ဘာမှ အစား
 ထိုးစရာ မရှိပါဘူး။

၇။ မောင်ပန်းစိန် မွေးနေ့.

မကြာသေးမီကပဲ မောင်ပန်းစိန်ရဲ့ မိဘတွေက သား မောင်ပန်းစိန်ရဲ့ မွေးနေ့ အလှူလုပ်တော့ တရားဟောမယ့် ဘုန်းကြီး ထံလာပြီး ကြိုတင်လျှောက်ထားကြတယ်။

“အရှင်ဘုရား သား မောင်ပန်းစိန် ရဲ့ မွေးနေ့မှာ အမှတ်တရ တရားရှည်ရှည် ဟောပေးပါ ဘုရား၊ ဒါမှ လိမ္မာ

ယဉ်ကျေးမယ်၊ တစ်ဘဝလုံး နေတတ်
ထိုင်တတ်မယ်၊ လူကြီးမှန်း သိမယ်၊
ဘဝတန်ဖိုး နားလည်သွားမယ် ဘုရား”
လို့ တရား ရှည်ရှည်ဟောပေးဖို့ တောင်းပန်
ကြတယ်။

အဲဒါကို မောင်ပန်းစိန် ကြားသွား
တော့ တရားရှည်မှာကို ကြောက်လှတဲ့
မောင်ပန်းစိန် က ဘုန်းကြီးထံ ချဉ်းကပ်ပြီး
လာဘ်ငွေ (၁၀၀၀၀) ထိုးလိုက်တယ်။
“ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ အဖေအမေတို့ ပြော
သလို တရားရှည်ရှည် မဟောပါနဲ့။

ဘုရား၊ တပည့်တော် သူငယ်ချင်းတွေ
 လာရင် ဧည့်ခံရဦးမှာ ဘုရား။ တရား
 ရှည်ရှည် ဟောရင်လဲ မနာနိုင်ပါဘူး။
 တရားဟာ တိုတိုပဲ ကောင်းပါတယ်။
 ဟောဒီငွေ (၁၀၀၀၀) လဲ ဘုန်းဘုန်းယူပါ။
 တရားလဲ အတိုဆုံး ဟောပါ” လို့
 လာဘ်ထိုးပြီး တရားအလျော့ ခိုင်းပါတယ်။
 ဘုန်းကြီးကလဲ “ ကဲ မောင်ပန်းစိန်
 လာဘ်တော့မထိုးပါနဲ့ ပြန်ယူသွားပါ။
 မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါမယ်” လို့
 ပြောပြီး သူ့လာဘ်ငွေကို အတင်း ပြန်ပေး

လိုက်ရတယ်။ အကောင်းရဲ့ တန်ဖိုးကို သူက မသိရှာတော့ အကောင်းကို အဖိုး အခ ပေးပြီးတောင်မှ အလျှော့ခိုင်းနေရှာ တယ်။

တရားဟောတဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ ကာလဒေသ ပုဂ္ဂလကို ချင့်ချိန်ပြီး ၂-ဖက် လုံး အဆင်ပြေအောင် မတိုမရှည် လိုရင်း ထိမိရုံကလေးပဲ ဟောပေးလိုက်ပါတယ်။ တိုတာရှည်တာလိုရင်းမဟုတ်ပဲ ပစ်လိုက် ရင် မှန်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ မှန်သွား တော့လဲ ၂-ဖက်စလုံး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ပါ။

အသိမစင်ကြယ်သေးတဲ့ ပုထုဇဉ်
လူဆိုတာ အကြောင်းအကျိုး ၂-ခုယှဉ်ပြိုင်
လာရင် အကြောင်းတရားကို ဈေးဆစ်မိ
တတ်တယ်။ အလျှော့ခိုင်းတတ်တယ်။
အချိန်ဆွဲ နောက်ချန် နေချင်တတ်တယ်။
လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးလို့ ထင်နေ
မိတတ်တယ်။ အကောင်းရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမား
ပုံကို နားမလည်တော့ မောင်ပန်းစိန်လိုပဲ
တကယ် အားကိုးရမယ့် အကောင်းတရား
ကို အဖိုးအခပေးပြီး အလျှော့ခိုင်း မိတတ်
တယ်။ ကောင်းကျိုးတရားကျတော့ များများ

လဲလိုချင်တယ်၊ မြန်မြန်လဲ လိုချင်တယ်၊
 များလေ ကြိုက်လေ၊ မြန်လေ သဘောကျ
 လေပဲ၊ အရှိအတိုင်း ပေးတာကိုတောင်မှ
 နည်းတယ်ထင်ပြီး အတိုးအမြှင့်ခိုင်းချင်လာ
 တတ်တယ်။

အကြောင်းနှင့် အကျိုး ကွင်းချင်း
 ဆက်မိအောင် နှိုင်းယှဉ်တိုင်းတာနိုင်တဲ့
 အသိဉာဏ် အထူးလိုအပ်ပါတယ်။ တရား
 များများ နာယူပေးမှ တရားစာများများ
 ဖတ်ရှု လေ့လာပေးမှ အသိဉာဏ်စင်ကြယ်
 တတ်ပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာမှာ အသိဉာဏ်

ထည့်သွင်းပေးစရာက နား နှင့် မျက်စိ ၂-
ပေါက်ပဲရှိတာပါ။

အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို အဖို့ အခ
ပိုက်ဆံနဲ့ ပစ္စည်းလိုပဲ နားလည်သဘော
ပေါက်သင့်ပါတယ်။ ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းချ
တဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ထဲသွားပြီး ဈေးဝယ်တဲ့အခါ
ကိုယ့်လက်ထဲရှိတဲ့ (၅၀၀)တန် စက္ကူလေး
၁-ရွက် ကိုင်ပြီး သောင်းတန်၊ သိန်းတန်
ပစ္စည်းတွေကို ဈေးဆစ်ဝယ်နေရင် အရူးပဲ
အပြောခံရမယ်၊ ဆိုင်ရှင်ကြိမ်းမောင်းတာလဲ

ခံရမယ်၊ ငွေ ၁၀-သိန်းလောက် ပါသွားရင်
ဒီဈေးထဲရှိတဲ့ပစ္စည်း ကြိုက်တာရွေး ဝယ်ရုံပဲ
မဟုတ်လား။

ကောင်းကျိုးများများ လိုချင်ရင်
ကောင်းတာများများ လုပ်ပေးရမယ်၊
မြန်မြန်လိုချင်ရင် လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်
နိုးကြားစွာနဲ့ လက်ဦးအောင် ခပ်သုတ်သုတ်
လုပ်ပေးရမှာပါ။ ကောင်းမှုဟာ ကောင်းမှုမှန်း
သိတုန်းလေး ကြိုးစားပေးမှ တွင်မှာ
ဖြစ်တယ်။

“ကုသလ” ဆိုတဲ့ ပါဠိစကားကို
 “ကုသိုလ်” လို့ ပါဠိပျက်ခေါ်နေကြတာပါ။
 တရားနှင့်ထိုက်တန်အောင် စိတ်ကောင်းမှ
 သာ ရနိုင်တာဖြစ်လို့ “ကောင်းမှု” လို့လဲ
 ခေါ်ပါတယ်။ တိုက်ရိုက် နားလည်အောင်
 ပြောရရင်တော့ လူ့စွမ်းအား လူ့တန်ခိုး
 လူ့အရှိန်အဝါလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ပုထုဇဉ်ရဲ့ စိတ်ဟာ လောဘ
 ဒေါသ - မောဟ အောက်မှာ အများဆုံး
 ပြားပြားဝပ်နေရတာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်
 စွမ်းအား, တန်ခိုးအရှိန်အဝါ အလွန်နည်း

ပါးနေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကို နေရာ
 တကျ မသုံးဖြစ်ပဲ အလွဲသုံးစား လုပ်မိလို့
 ပေါက်ကွဲသွားပြီး မရှုမလှ ဆင်းရဲသွား
 တတ်ပါတယ်။ သတိဉာဏ် အထိန်း
 ကောင်းမှပဲ စွမ်းအားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမှာပါ။

ဂ။ အရေအတွက် အားပြည့်စွက်

❏ လောကတွင်းမှာ၊ အရာရာ၊

ရပ်တာဘာမှ မရှိကြ။

❏ စိတ်မပါလဲ၊ မရပ်ဘဲ၊

အမြဲရေတွက်ရ။

❏ စွမ်းအားမပါ၊ ရေစရာ၊

လွန်စွာ ကြောက်လန့်ရ။

❏ စွမ်းအားပြည့်ကာ၊ ရေစရာ၊
ကောင်းစွာ အားရှိလှ။

❏ စိတ်ကိုသန့်ကာ၊ ကောင်းစွာလုံစေ၊
အားတက်စေ၍၊ အရေအတွက်၊
အားဖြည့်စွက်၊ ဟာကွက်
ပြည့်နိုင်ကြ။

လောကမှာ ဘာတစ်ခုမှ ရပ်မနေ
ကြတော့ အရေအတွက်ဆိုတာ အမြဲ
ရှိနေမှာပဲ၊ စိတ်ပါပါ၊ မပါပါ နေ့တိုင်း အမြဲ
ရေတွက်နေရမှာပါ၊ နေလတွေကလဲ မရပ်၊
အချိန်နာရီတွေကလဲမရပ်၊ ခန္ဓာကလဲ မရပ်၊

ပြုပြင်ကျွေးမွေးနေရတာကလဲ မရပ်၊ မရပ်ပဲ
လှုပ်ရှားနေရသလောက် အရေအတွက်
ကလဲ တိုးနေမှာပါ။

လူ့ဘဝတစ်သက်တာဟာ ဂဏန်း
ပေါင်းစက်နဲ့ တွက်ရလောက်အောင်
မများပေမယ့် လူ့ရဲ့အမျိုးစုံလှတဲ့ အရေ
အတွက်တွေကတော့ ဂဏန်းပေါင်းစက်နဲ့
လိုက်တွက်လို့ မမှီနိုင်လောက်အောင်
များပြားလှပါတယ်။ အဲဒီများပြားလှတဲ့
လူ့အရေအတွက်တွေကို တရားစွမ်းအား
ပုံစံနဲ့ အကန့်လိုက် သို့မှီး သိမ်းဆည်းပေး

နိုင်ဖို့ သတိဉာဏ်ဆိုတဲ့ အချိန်ထိန်း၊
အာရုံထိန်း၊ စိတ်ထိန်း ကိရိယာလိုအပ်
ပါတယ်။

လူ့အရေအတွက်ဟာ အရည်
အသွေးမပါတဲ့ အရေအတွက်၊ အရည်
အသွေးပါတဲ့ အရေအတွက်လို့ (၂)မျိုး
ရှိပါတယ်။ သဒ္ဓါ သတိအသိမပါသူတွေရဲ့
ကြီးစားလှုပ်ရှားမှု အားလုံး အရည်အသွေး
မပါတဲ့ အရေအတွက် ချည်းပဲ၊ အရည်
အသွေးမပါတဲ့ အရေအတွက်က ကိုယ့်ကို
ပြန်ခြိမ်းခြောက်တာဖြစ်လို့ ရှိသလောက်

တိုးလာသလောက် ကြောက်ရတယ်။
 စိတ်သန့် စိတ်လုံကို မသုံးနိုင်ရင် အရည်
 အသွေးမပါတဲ့ အရေအတွက် တွေချည်း
 ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အတွက် တာဝန်ကျ
 အောင် အရေအတွက် ဖြည့်ပေးနိုင်ပေမယ့်
 ကိုယ့်ဖက်ကတော့ တာဝန်မကျပဲ အခွံ
 ချည်း ရေနေရမှာပါ။

သဒ္ဓါနဲ့သန့် သတိနဲ့ သိုမှီးသိမ်း
 ဆည်းထားတဲ့ စိတ်သန့်စိတ်လုံကို ဝီရိယနဲ့
 တွဲပြီး သုံးနိုင်ရင်တော့ အရည်အသွေးပါတဲ့
 အရေအတွက်တွေချည်း ဖြစ်နေမယ်။ ဘဝ

အနှစ်တွေချည်း တိုးနေမှာ ဖြစ်တယ်၊
 ကုသိုလ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အခွံချည်း ရေတွက်
 နေမယ့်အစား အရေအတွက် တွေထဲမှာ
 အရည်အသွေး ထည့်သွင်းပေးရတဲ့ အလုပ်
 ပါ။ ကုန်ဆုံးယုတ်လျော့ သွားတဲ့ အရေ
 အတွက်ထဲမှာ ဟာကွက် ပြည့်အောင်
 အားဖြည့်စွက်ပေးခြင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ကုန်သွားတဲ့နေရာမှာ အားဖြည့်စွက် ပေးနိုင်
 တာက တရားကလွဲလို့ ဘာမှမရှိပါဘူး။
 ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်သန့်
 စိတ်လုံကို သုံးနိုင်မှပဲ ဟာကွက် ပြည့်မှာပါ။

၅၁

တရားစုဆောင်းရေး အပိုင်းမှာ စိတ်ခွန်အား
သာ ပဓာနပါ။ အရည်အသွေးပါတဲ့ အရေ
အတွက်ကတော့ ရှိသလောက် ကိုယ့်ကို
အာမခံ တာဝန်ယူသွားကြစေပါ။

၉။ ဖိုးစံ နှင့် ဖွားစံ

ဖိုးစံနှင့် ဖွားစံဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ
 ၂-ယောက်ရှိတယ်။ ၂-ယောက်လုံးရဲ့
 နာမည်မှာ “စံ” ပါတဲ့ကြောင့် ဖိုးစံ ဖွားစံ
 လို့ ခေါ်တာပါ။ နာမည် အပြည့်အစုံ
 ကတော့ “ဦးစံဖြိုး” နှင့် “ဒေါ်စံနှောင်း” ပါ။
 ငယ်ငယ်ကစ အများက “ မောင်စံ ”
 “ မစံ ” လို့ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ငယ်ငယ်ကစ

အသက်(၆၀)ထိ ဝန်ထမ်းအလုပ်လုပ်ခဲ့
 ကြတယ်။ တရားကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား
 ကြဘူး။ အများက “ဟဲ့မောင်စံတို့ မစံတို့၊
 ကိုစံတို့ မစံတို့၊ ဦးစံတို့ ဒေါ်စံ တို့ တရား
 မနာကြသေးဘူးလား၊ ကုသိုလ် မလုပ်ကြ
 သေးဘူးလား ” လို့ မေးတော့ “ အသက်
 ၆၀-ပြည့်လို့ အငြိမ်းစားယူခါ လုပ်မှာပါ ”
 လို့ ဖြေကြတယ်။ အချိန်တိုင်း အခွံတွေ
 ချည်း ရေတွက်နေရတယ်။ ၆၀- ပြည့်လို့
 အငြိမ်းစား ယူကြတော့လဲ ဘာကုသိုလ်မှ
 မလုပ်ဖြစ်ကြပါဘူး။ ဘယ်တရားကို မှ စိတ်

မဝင်စားကြလို့ အသက်ကြီးလို့ အပူတိုး
 တာကလွဲပြီး ဘာအရည်အသွေးမှ ပေါ်
 မလာတော့ပါ။ အသက် (၇၀) လောက်
 ရောက်တော့ ၂-ယောက်လုံး သတိလွတ်ပြီး
 သူငယ်ပြန်လာကြပြီ။ မြေးတွေရဲ့ အိမ်မှာ
 ၂-ယောက်အတူနေကြတော့ ဖိုးစံ က
 ရန်စလိုက် ဖွားစံက ရန်စလိုက်နဲ့ ပူပူ
 လောင်လောင်နဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတယ်။
 တရားဘာဝနာ ပွားများရမယ့် အရွယ်မှာ
 ဘဝနာ၊ ကုန်ကြပါတယ်။

တစ်ချိန်မှာ ဖွားစံက ဖိုးစံ ကို
 “နင်ဘာမှ မသိတတ်ဘူး” လို့ ပြောလိုက်
 မိတော့ ဖိုးစံစိတ်ဆိုးပြီး “ ဟဲ့ ဖွားစံ ဒီမှာ
 တောင်ဌေးကို မြင်ရဲ့လား၊ တောင်ဌေးနဲ့
 ချလိုက်ရမလား ” လို့ တောင်ဌေးကိုင်
 ရိုက်ဖို့လိုက်တယ်။ ဖွားစံက “ ဟဲ့ ဖိုးစံ
 နင့်မှာသာ တောင်ဌေး ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
 ငါ့မှာလဲ တောင်ဌေးနဲ့ဟဲ့၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်
 တုံး၊ ” လို့ တောင်ဌေးနဲ့ ရိုက်ဖို့ ပြန်လိုက်
 တော့ ဖိုးစံက အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကားက
 အောက်ကို ဆင်းပြေးတယ်။ လှေကား

၅၆

ပေါ်က ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျတော့
 ခြေလက်တွေ ကျိုးပဲ့ ခေါင်းကွဲ ဒဏ်ရာတွေ
 ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားရှာတယ်၊ မြေးတွေ
 ပြေးလာပြီး “ အဖိုးတို့ အဖွားတို့ ဘာလို့
 ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဒီလောက် ဒေါသ
 ကြီးနေတာလဲ ” လို့ ပြောတော့ ဖိုးစံ နှင့်
 ဖွားစံတို့က “ သူကစတာ ” “ သူကစတာ ”
 နဲ့ ဒေါသနဲ့ တလှည့်စီ ဖြေနေကြတယ်၊
 ၇၀-ကျော် ဖိုးစံဟာ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ပဲ
 မကြာခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရ ရှာတယ်၊ ဖွားစံ
 ကတော့ ၉၀-ကျော်ထိ ဆက်အသက်ရှည်

နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေအတွက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဘာအရည်အသွေးမှ မရှိပါဘူး။ သတိလွတ်လို့ အသိသေနေရင် အရူးပါပဲ။

အသက်ရှည်တဲ့ အဖွားဆိုပြီး တချို့က လက်ဆောင်လာပေးကြတယ်၊ တချို့က လက်ဆောင်ပေးရုံ မကဘူး မေးသေးတယ် “အဖွားဘာလိုသေးလဲ” ဆိုတော့ “နားဆွဲကလေး ဆွဲကြိုးကလေး မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါဘူးလေး ဝယ်ပေးကြပါကွယ်” လို့ ဆိုပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်၊ ရယ်ရာက ချိုးချင်တယ်၊ ဝိုင်းကြည့်နေသူ

တွေက အဖွားကြီး သူငယ်ပြန်နေမှန်း
သိသွားကြပြီ။ သူငယ် ပြန်ဆိုတာ စကား
ယဉ်အောင်သုံးတာ၊ တိုက်ရိုက်ကတော့
“ အဖွားကြီး ရူးနေပြီ” လို့ပြောလိုတာ၊
ရုပ်အိုရင် တုတ်တောင်ဝှေး ကိုင်ရသလို
စိတ်အိုလာတော့လဲ သတိ တောင်ဝှေး
မြဲမြဲကိုင်ထားမှ မယိမ်းမယိုင် စိတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး
ခုရော နောင်ပါ စိတ်အေးရမှာပါ။

၁၀။ ရုပ်အိုပေမယ့် စိတ်မအိုစေနဲ့.

တစ်ခါတုန်းက ဒေါ်မြဆိုတဲ့
 ဒကာမကြီး ၁-ယောက်ရဲ့ အသက် ၉၀-
 ပြည့် မွေးနေ့ အလှူလုပ်တယ်။ အသက်
 ကြီးပေမယ့် သတိကောင်းနေသေးလို့
 အလှူကို စိတ်အားထက် သန်စွာနဲ့
 လုပ်နေတာကို အားရဖွယ်တွေ့ရပါတယ်။

သူ့ကို “ ဒကာမကြီး - ဒီအရွယ်
 ရောက်လာတော့ ဒကာမကြီးရဲ့ ခန္ဓာမှာ
 ကောင်းတာဆိုလို့ ဘာတွေများ ကျန်သေး
 သလဲ” လို့မေးကြည့်တော့ “ တပည့်တော်မ
 ခန္ဓာမှာ ယခုကောင်းတာ ဘာ ၁-ခုမှ
 မကျန်မရှိတော့ပါဘူး ဘုရား၊ နားလဲ
 မကောင်း၊ မျက်စိလဲ မကောင်း၊ စားရ
 သောက်ရ သွားရလာရ ထိုင်ရထရတာ
 ဘာ ၁-ခုမှ မကောင်းတော့ဘူး ဘုရား၊
 အိုရတာ ဆင်းရဲလှချည်လား ဘုရား” လို့
 ညည်းတွားပြီး ဖြေရှာတယ်။ “ ဒကာမကြီး

ကောင်းတာ ၁-ခုတော့ ချန်ထားပါဦး ”
 “အရှင်ဘုရား ဘာမှကို မကောင်းတော့
 တာဘုရား” “ စိတ်ကောင်း ၁-ခုတော့
 ချန်ထားပါဦးလေ၊ စိတ်ကောင်းမှ တရား
 အဖော်နှင့် ပျော်ပျော်ကြီး အတူနေရမှာပေါ့။
 ဒေါ်မြဆိုတာ အေးမြတဲ့ သဘော အဖိုး
 တန်တဲ့သဘောကို ဆောင်တာဖြစ်လို့
 နာမည်နှင့် လိုက်လျောအောင် သဒ္ဓါနဲ့
 စိတ်ကောင်းအောင် သန့်ရှင်း , သတိနဲ့
 ထိန်း , ဝီရိယနဲ့ ထောက်ကန် ကြိုးစားပါ။

၆၂

တရားဆိုတာ စိတ်ခွန်အား အဓိကပါ” လို့
 အားပေးစကား ပြောပေးတော့ စိတ်အား
 တက်ကြွလာတာတွေရတယ်။ တရားထက်
 သာတဲ့ စိတ်ခွန်အားဆိုတာ မရှိပဲကိုး။
 “တပည့်တော်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး အိုချင်သလို
 အိုပစေတော့ဘုရား၊ အိုရုံမက ပြုလဲချင်
 လဲပစေတော့ဘုရား၊ စိတ်တော့ အလဲ
 မခံဘူးဘုရား၊ သတိနဲ့ထိန်း ဝီရိယနဲ့
 ထောက်ကန်ထားတော့မယ် ဘုရား၊ သူငယ်
 မပြန်ရအောင် အမြဲ ရှုမှတ်နေမယ် ဘုရား”

၆၃

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အဲဒါမျိုးကို
“ လူ၏စွမ်းအားမြတ်တရား ” လို့
ခေါ်ပါတယ်” ။

၁၁။ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်

ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်သူမဆို လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် ၆-ချက်နဲ့
ပြည့်စုံမှပဲ ဒေါင်ဒေါင်မြည် အဖိုးတန်
လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှာပါ။

(၁) တရားရတနာကြောနှင့်
တွေ့ရမှ လူရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို စိတ်ကြိုက်
သုံးခွင့်ရပြီး လူရဲ့ ခံစားခွင့်ကိုလဲ အဆင့်

၆၅

မြင့်မြင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာဖြစ်လို့ ဘုရား
 သာသနာနှင့် တွေ့ရတာဟာ တကယ်
 စိတ်အေးစရာကောင်းလှတဲ့ လူ့ဘဝ
 ဂုဏ်ရည်ပါ။ သာသနာရှိတဲ့ ခေတ်အခါမှာ
 လူဖြစ်ရတာဟာ သက်တမ်း ဘယ်လောက်
 တိုတယ်ပဲ ပြောပြော လူ့စွမ်းရည်ကို
 အကုန်ညှစ်ထုတ်ပြီး သုံးနိုင်တာဖြစ်လို့
 အားရှိစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

(၂) ပုထုဇဉ်ဆိုတာ အဝိဇ္ဇာ
 တဏှာကြီး ၂-ချောင်းနဲ့ လာခဲ့တာလဲဖြစ်၊
 ဆင်းရဲမျိုးစုံနှင့် လုံးထွေးခဲ့ရတာလဲ ဖြစ်လို့

၆၆

တရားနှင့်ဆက်သွယ်ရေး ပြတ်သွားတတ်
 ပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပေါ်ကိုလဲ
 မတက်နိုင်၊ ရှေ့ကိုလဲ မသွားတတ်ပါဘူး။
 ဒါကြောင့် ကြောင်းကျိုးပြုပြီး တရားနှင့်
 ဆက်သွယ်ပေးတတ်တဲ့ မိဘဆရာသမား
 ကောင်း စတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံ
 တွေနှင့် တွေ့ကြုံခွင့်ရဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။
 ပုထုဇဉ်ဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနိုင်သေးသမျှ
 ကိုယ့်အပေါ် သြဇာပြောင်းတဲ့ အထိန်း -
 တွန်းအား - လမ်းညွှန် အမြဲရှိနေရပါတယ်။
 အမှီကောင်းရရင် လမ်းဖြောင့်သွားတတ်

၆၇

တာမို့ အမှီကောင်းကို ရရှိခြင်းဟာလဲ
တကယ်အားရှိစရာ ကောင်းတဲ့ လူ့ဘဝ
ဂုဏ်ရည်ပါ။

(၃) တရားရှိတဲ့နေရာမှာ ဘယ်
ကုသိုလ်မဆို အချိန်မရွေး လုပ်ခွင့်ရှိတဲ့
နေရာမှာ နေရတာဟာလဲ ဂုဏ်ယူဖို့
ကောင်းတဲ့ လူ့ဘဝဂုဏ်ရည်ပါ။ ကမ္ဘာ
အလယ်မှာ မြန်မာပြည်နေဖို့ ပျော်ဖို့
ကောင်းတယ်ဆိုတာ အဲဒီတတိယလူ့ဘဝ
ဂုဏ်ရည်ကြောင့်ပါ။ ဘဝအသုံးချပညာ
ဘဝနေနည်းပညာများကို သင်ယူနာကြား

၆၈

လေ့လာခွင့်ရတယ်၊ လူ့အသိကို တစ်ဘဝ
နဲ့ဘောင်ခတ်မထားပဲ သံသရာ နောင်ရေး
ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တွက်ချက်
မျှော်ခေါ်တတ်အောင် မြှင့်တင်ပေးတတ်
တယ်။

(၄) မျက်စိနားစတဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ်
ပြည့်စုံတဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ရုပ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှုနှင့်လဲ ပြည့်စုံ
ရမယ်၊ ပုထုဇဉ်ဟာ သူတ -မပါဘဲ
အသိထူးကို မရနိုင်တာဖြစ်လို့ အထူး
အားဖြင့် သူတဆက်သွယ်ရေး တပ်ဆင်

၆၉

နိုင်အောင် မျက်စိနား ကောင်းမွန်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

(၅) တရားကိုအပြည့် လက်ခံနိုင် လောက်အောင် လိမ္မာသွက်လက် ထက်မြက် ထူးချွန်တဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာတည်ဆောက်မှု ပြည့်စုံဖို့လဲ အထူးလို အပ်ပါတယ်။ သဒ္ဓါသတိ ဝီရိယပညာစတဲ့ စွမ်းအားများနှင့် ပြည့်စုံမှလဲ စိတ်စွမ်းအား ကို မြှင့်တင်အသုံးချခွင့် ရနိုင်မှာပါ။ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ စွမ်းအားနဲ့ ထိန်းမပေးနိုင်ရင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခန္ဓာ တည်ဆောက်မှုနှင့်

ရုပ်ဝတ္ထုပြည့်စုံမှု အားလုံးဟာ ပျော်ရွှင်
ချမ်းသာအောင် အာမခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပဲ
အချိန်မရွေး မီးထတောက် ပေါက်ကွဲ
ပြာကျသွားနိုင်ပါတယ်။

(၆) လူဆိုတာ ကုသိုလ်ကံ အရင်း
ခံ စွမ်းအားနဲ့ လာခဲ့ရတာဖြစ်လို့ ကုသိုလ်နှင့်
အဆက်ပြတ်ခံလို့မရပါ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ
ကိုယ့်စိတ်ကိုနိုင်မှ ရနိုင်တဲ့ လူ့တန်ခိုး
အစစ်ပါ။ လူဖြစ်လျက်နဲ့ ကုသိုလ်စိတ်
မဝင်စားရင် လူ့နေရာ လူ့လမ်းကြောင်း
ပေါ်က ပြန်ဆင်းပေးရမှာ ဧကန်ပါ။

အပူထုပ်ကြီးများဖြစ်တဲ့ စားဝတ်
 နေရေး စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စအားလုံး
 ဟာ ကုသိုလ်တန်ခိုးနဲ့ ထိန်းပေးနိုင်မှ ငြိမ်း
 အေးမှာပါ။ ကံထောက်ပေးမှလဲ ကြံ့ခိုင်
 မှာပါ။ အာရုံဖိစီးမှုဒုက္ခ သက်သာပြီး ခုရော
 နောင်ပါ စိတ်အေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ
 လူ့ဘဝဂုဏ်ရည် ၆-ချက်ပါ။

လူ့ရဲ့ တကယ့်စွမ်းအား အစစ်
 ဆိုတာ တရားပါ။ အရေးကြုံလာရင်
 ကိုယ့်ဘက်က မယိမ်းမယိုင် ရပ်တည်မှာ
 ကလဲ တရား ၁-ခုတည်းပါ။ လူကိုနိုင်

တာက လောက၊ လောကကို နိုင်တာက
 တရား၊ တရားကိုနိုင်တာက သတိပညာပါ။
 ဒါ့ကြောင့် တရားကို နိုင်တဲ့ သတိပညာကို
 အမြဲကိုင်ထားနိုင်ရင် လောကကိုလဲ နိုင်ပြီ
 ဖြစ်လို့ လောကထဲမှာ နေရာတကာ အဝင်
 ဆံ့သွားပါတယ်။ လောကနှင့် ပြေလည်
 အောင် ညှိနှိုင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နေတတ်
 ပါတယ်။

ခွေးဆိုး မြွေဆိုးစတဲ့ အန္တရာယ်
 ပြုတတ်တဲ့ သတ္တဝါကောင်တွေကို ခြောက်
 တာတောင်မှ တုတ်တို့ ခဲတို့ ကိုင်ခြောက်

၇၃

ရသေးတယ်ဆိုရင် လောက အန္တရာယ်
အပူမျိုးစုံကို ခြောက်ချင်ရင်လဲ တရားခဲ
တုတ် လက်နက်ကို သတိပညာနဲ့ လက်ဦး
အောင် ကိုင်ထားမှ စိတ်ချရမှာပါ။

၁၂။ ဒေါသာလူ

ဒေါသာလူဆိုတဲ့ အဖွားတစ်ဦး
ရှိပါတယ်။ နာမည်ရင်းကတော့ ဒေါ်စာဖြူ
ပါ။ သာလွန်တဲ့ လူဖြစ်အောင် စိတ်ဓာတ်
မြှင့်တင်ကြိုးစားတတ်လို့ ဒေါ်သာလူ လို့ပဲ
တွင်နေပါတယ်။

တရားဖြည့်ပေးမှ လူ့စွမ်းအား
ဖွံ့ဖြိုးနိုင်တယ်၊ တရားဝေးရင် လူ့စွမ်းအား

ကြုံလှီသေးငယ် ပိန်ကျသွားတတ်တယ်၊
 တရားလွတ်ရင် ပုထုဇဉ်ရဲ့ စိတ်ဟာ
 ကိလေသာ ပြန်ပေးဆွဲတာကို ခဏခဏ
 ခံနေရတယ်။ ကုသိုလ်နဲ့ မရွေးသမျှ
 အကုသိုလ်မျိုးစုံနဲ့ နှိပ်စက်သမျှ ခံနေ
 ရတယ်။ သတိ ဝီရိယ ပညာနဲ့ ကိလေသာ
 လက်ထဲရောက်နေတဲ့ စိတ်ကို မြန်မြန်
 ရွေးယူပြီး မြန်မြန်အဖိုးတန်အောင် သုံးပေး
 ရမယ်။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်လို့ စိတ်တိုင်းမကျရင်
 စိတ်ဆင်းရဲတတ်ပေမယ့် သတိဉာဏ်
 လက်ဦးရင် စွမ်းအားမြင့်သွားနိုင်မယ်။

စိတ်ထားမှန်အောင် လေ့ကျင့်ပေးဖို့
လိုတယ်။

ဒေါ်သာလူက တရားနာကြား
လေ့လာဖူးတဲ့ အချိန်ကစ လူ့ဒုက္ခတွေကို
စိန်ခေါ်တတ်လာတယ်။ ဒုက္ခတွေ့ရင်
ကောင်းမှုကို ပိုကြိုးစားတယ်။ အလွန်
ပူအိုက်လှတဲ့ နွေရာသီရောက်လာရင်
“လူ့ပြည်မှာ နေတစ်စင်းထွက်ရုံနဲ့ပဲ
ဒီလောက်ပူနေရင် ငရဲမှာတော့ ဒီထက်
အဆပေါင်း သိန်းသန်းကုဋေမက ပူမှာပဲ။
ငရဲပူထဲမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်လဲ လုံးဝမရှိ။

ခံစားခွင့်လဲ ဗလာနတ္ထိ၊ လူ့ပြည်မှာ ပူအိုက်
 ပေမယ့် လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် ခံစားခွင့်မရှုံး၊ ငါ
 ငရဲမရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒုက္ခ
 မြန်မြန်လွတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ” လို့
 စိတ်ကိုမြှင့်ပြီး ဒါနကို ပိုလုပ်တယ်၊ သီလကို
 တိုးမြှင့်ပေးတယ်၊ ဘုရားအတွက် ရေခဏ
 ခဏ လှူတယ်၊ ခါတိုင်းထက် ဘုရား
 ပိုရှိခိုးတယ်၊ မေတ္တာပို့ပွားတယ်၊ အပူဒဏ်
 ကြောင့် ဖောက်ပြန်တဲ့ ရုပ်သဘောကို
 ဉာဏ်နဲ့ ရှုတယ်၊ ဝိပဿနာပို့ပွားတယ်။

အေးတဲ့အခါ၊ နာတဲ့အခါ၊ ဆာတဲ့
 အခါမှာလဲ အဲဒီလိုပဲ ပိုကြိုးစားတတ်
 ပါတယ်။ နေမကောင်းတဲ့အခါ “ ကျွန်မ
 တစ်ကိုယ်လုံး ကုသိုလ်ထုပ်ကြီးဖြစ်နေ
 တယ်” လို့တောင် ကျုံးဝါး ကျုံးရင့်တတ်ပါ
 သေးတယ်။ ဒုက္ခတွန်းတော့ အလဲမခံ၊
 စိတ်မနိုင်တိုင်း အစုန်မှာ မျှောမချ၊ သတိ
 ဝီရိယ ဉာဏ်နဲ့ အဆန်လမ်းမှာ အစွမ်းပြ
 တက်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ “ လူ၏
 စွမ်းအား မြတ်တရား ” ရဲ့ အစွမ်းပါ။

၁၃။ မလေးလုံ

ဘုရားလက်ထက်က ကပိလဝတ်
 မြို့မှာ သဒ္ဓါတရား အလွန်ကောင်းလို့
 သရဏဂုံ သီလလုံခြုံပြီး ကောင်းမှုမွေ့လျော်
 လှတဲ့ မလေးလုံဆိုတဲ့ သာကီဝင် မင်းသမီး
 တစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ ပါဠိလိုတော့ ဂေါပိကာ
 တဲ့။ သတိဉာဏ် ကံထိန်းခလုတ် တပ်ထား

တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုပန်းတိုင်ထားပြီး ယောက်ျား
ဆုကိုလဲ တောင်းတယ်၊ ကောင်းမှုကို စနစ်
တကျ လုပ်တယ်။

ရဟန်းတော် ၃-ပါးကို အိမ်မှာ
ပင့်ပြီး နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်းလှူပါတယ်၊
ရဟန်း ၃-ပါးဟာ သီလပြည့်စုံရုံသာမက
ဈာန်ရအောင်လဲ အားထုတ်ထားတယ်၊
သက်တမ်းစေ့လို့ ကွယ်လွန်တော့ သတိ
ဉာဏ် ကံထိန်းခလုတ်ကောင်းတဲ့ မလေးလုံ

က တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သိကြားမင်း
 ရဲ့သား ဉာဏ်ကြီးလို့ ရုပ်ချောတဲ့ ကိုဖိုးလုံ
 (ဂေါပက) နတ်သား သွားဖြစ်တယ်၊ မိန်းမ
 က အဆင့်မြင့် ယောက်ျား ဖြစ်သွားပါ
 တယ်။

ရဟန်းတော် ၃ - ပါးကတော့
 ကံထိန်းခလုတ် သတိဉာဏ်လွတ်သွားလို့
 ကွယ်လွန်တော့ ဘဝများစွာအဖြစ် များခဲ့တဲ့
 စာတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်မှာ စိတ်ညွတ်
 သွားကြတယ်။ ဘဝနိကန္တိကြောင့်

ဈာန်လျှော့ပြီး အညံ့စားသဘင်သည်
နတ်သားတွေဖြစ်သွားကြတယ်။

ဆွမ်းအစ်မက အထက်တန်းစား
နတ်ဖြစ်၊ ဆွမ်းခံရဟန်း ၃-ပါးက အောက်
တန်းစားနတ်တွေ ဖြစ်သွားကြတော့ ဆွမ်း
အစ်မနှင့် ရဟန်း ၃-ပါး အထက်အောက်
ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွား ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်
စိတ်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ မယုံနိုင်လောက်
အောင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်
ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်တတ်စမြဲပါ။

စိတ်နောက်ကို လူက လိုက်နေရ

သူနဲ့ လူ့နောက်ကို စိတ်ကိုပါအောင် ဆွဲနေ
သူတို့ရဲ့ စွမ်းအားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတူ
နိုင်ပါဘူး။

တစ်ချိန်မှာ ရဟန်း ၃-ပါး ဘဝမှ
ရောက်သွားကြတဲ့ နတ်သား ၃-ဦး တို့
ကပြဖျော်ဖြေနေချိန်မှာ ကိုဖိုးလုံ နတ်သား
ပွဲကြည့်ရောက်သွားတယ်။ ကပြနေတဲ့
နတ်သား ၃-ဦးဟာ မိမိဆွမ်းလောင်းလှူ
ခဲ့တဲ့ ရဟန်းဘဝမှ ရောက်လာမှန်း သိသွား
တော့ ချက်ချင်းအကရပ်ခိုင်း၊ လေးလေး
နက်နက် သတိပေးပြီး တရားအမြန်

အားထုတ် ခိုင်းလိုက်တယ်၊ နတ်သား
 ၂-ဦးက စျာန်ပြန်ရလို့၊ ဝိပဿနာ
 ဆက်အားထုတ်လိုက်တော့ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီး
 ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်သွားတယ်၊ ကျန် ၁-ဦး
 ကတော့ ဘဝနိကန္တိ ကြီးလွန်းလို့ ကျန်ရစ်
 ခဲ့ပါတယ်။ ကိုဖိုးလုံဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ
 တိုးတက်မြင့်မားအောင် ထိန်းပြီး ကြိုးစား
 နိုင်တယ်၊ သူများတွေ ကျဆင်းသွားတာ
 ကိုလဲ သတိပေးပြီး တိုးတက်အောင် ကူညီ
 ပေးနိုင်တယ်၊ ဒီအစွမ်းတွေဟာ မလေးလုံ
 ဘဝက တိကျခိုင်မာသေချာစွာ ကြိုးစားခဲ့တဲ့

၈၅

“ လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား ” ရဲ့
ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းပါပဲ။

၁၄။ ဂေါပါလ သူဌေးသမီး

ဘုရားလက်ထက်က တေလပနာဠိ
နိဂုံးရွာကြီးမှာ ရုပ်ချောဆံပင်ကောင်းပြီး
ပစ္စည်းကြွယ်ဝတဲ့ ဂေါပါလ သူဌေးသမီး ရှိခဲ့
တယ်။ ငယ်ငယ်ကစ တရားနှင့် ဆက်သွယ်
ရေး ရခဲ့ပါတယ်။

အရွယ်ရောက်လို့ မိဘနှစ်ပါး
ကွယ်လွန်တဲ့အခါ ပစ္စည်းအားလုံး ဆုံးရှုံးပြီး

ဆင်းရဲမွဲတေသွားခဲ့တယ်။ အိမ်ဖော်
 အမျိုးသမီးကို အဖော်လုပ်ပြီး ဆင်းရဲ
 ပင်ပန်းစွာ နေရရှာတယ်။ သူ့ဌေးသမီး
 ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပစ္စည်း
 တော့ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ လူ့အရှိတွေဟာ
 ကိုယ်ရှိချင်သလောက် ရှိနေကြတာ
 မဟုတ်ပဲ သူတို့ ရှိနိုင်သလောက် ရှိပြီး
 အချိန်စေ့ရင် ပျောက်ကွယ်သွားကြတာပါ။
 အရှိနောက်က အသိမှီအောင် လိုက်နိုင်မှ
 ချမ်းသာရနိုင်သလို မရှိနောက်က အသိ
 မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နိုင်မှလဲ ငြိမ်းချမ်း

ရပါတယ်။ လောက အမွဲတွေထဲမှာ
 သဒ္ဓါ တရားမွဲတာဟာ အဆင်းရဲဆုံး
 အောက်တန်း အကျဆုံးပါ။ သဒ္ဓါတရား
 ကြွယ်ဝရင် လုပ်သင့်တာကို ဧကန်လုပ်မှာ
 ဖြစ်လို့ ရှိသင့်တာတွေ ဧကန်ရှိလာမှာပါ။

ကိုယ့်မှာ တကယ်ရှိရမှာက သဒ္ဓါ
 တရားစစ်စစ်ပါ။ လူတွေဟာ ပစ္စည်းဝယ်ယူ
 ကြတဲ့အခါ ပစ္စည်းအတုကို မလိုကြ
 ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုတာဝန်ယူမယ့် တရားကို
 ယူကြတဲ့အခါ သဒ္ဓါတရားအတုကို သုံးမိ
 တတ်ကြပါတယ်။ သဒ္ဓါတရား ပိုစစ်မှ

ကုသိုလ်စစ်မှာပါ။ ကုသိုလ်စစ်မှလဲ ကောင်း
ကျိုးရဖို့ သေချာမှာ။

ဂေါပါလသူဌေးသမီးဟာ သဒ္ဓါ
တရားစစ်စစ်ရှိသူဖြစ်လို့ ပစ္စည်းမွဲသွား
ပေမယ့် စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး။ တရားအစွမ်း
ကြောင့် စိတ်နှလုံးကြံ့ခိုင်ပါတယ်။ သူဆင်းရဲ
မှန်းသိတော့ ပစ္စည်းရှိတဲ့ သူဌေးသမီး
တစ်ဦးက သူ့ဆံပင်ကို တစ်ထောင်ပေးဝယ်
ခဲ့ပေမယ့် မိန်းမတို့ရဲ့ ဘုန်းကျက်သရေ အနှံ့
မခံချင်လို့ မရောင်းခဲ့ပါဘူး။

အရှင်မဟာကစ္စည်း အမှူးရှိတဲ့

ရဟန္တာ (၈) ပါး အိမ်ရှေ့ကြွလာခိုက် ပင့်
 လျှောက် လို့ အိမ်ပေါ်ကြွလာကြတယ်။ မိမိ
 မြတ်နိုးလှတဲ့ ဆံပင်ကို (၈)ကျပ်နှင့် ရောင်းပြီး
 (၈)ကျပ်တန်ဆွမ်း အမြန်စီမံ ရဟန္တာ (၈)ပါး
 အား သံဃာ့ဂုဏ်အာရုံပြုလှူလိုက်ပါတယ်။

ဆံပင်ရောင်းရုံကလွဲလို့ ဆွမ်း
 လောင်းလှူနိုင်ဖို့ အခြားနည်းလမ်းမရှိ
 တော့တဲ့အတွက် တစ်ထောင်ပေးလာဝယ်
 ဘူးတဲ့ ဆံပင်ကို (၈) ကျပ်နဲ့ရောင်းပြီး အလှူ
 လုပ်လိုက်ရတာပါ။ လောကအလှထက် ဓမ္မ
 ကျက်သရေကို တန်ဖိုးထားလို့ပါ။

စေတနာ ပြတ်သားလွန်းလို့ ဖြတ်
 ထားတဲ့ဆံပင် ချက်ချင်း ပြန်ပေါက်ပြီး
 ပင်ကိုယ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားရုံမက
 စည်းစိမ် ဥစ္စာ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက် ပြည့်စုံ
 သွားခဲ့ပါတယ်။ သာသနာပြု “ကဉ္စနဝန”
 ကျောင်းအမကြီးလဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် မျက်လှည့်ပြ
 နေတဲ့ လောကထဲမှာ တရားနှင့်ညှိနှိုင်းပြီး
 သက်သာငြိမ်းချမ်းအောင် နေတတ်တယ်
 ဆိုတာ “ လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား”
 အစွမ်းကြောင့်ပါ။

၁၅။ တလထော်

လူက စိတ်နောက်ကို လိုက်နေ
 ရရင် အစုန်စိတ်ပါ။ လူ့စွမ်းအားကို
 လက်လွှတ် အရှုံးပေးရသူပါပဲ။ လူနောက်
 ကို စိတ်ကိုပါအောင် ဆွဲနိုင်ရင် အဆန်စိတ်
 ပါ။ လူ့စွမ်းအား တကယ်ရအောင် ယူနေ

သူပါပဲ၊ ကောင်းမှုတရားဆိုတာ အဆန်
စိတ်နဲ့ လုပ်မှရနိုင်တယ်။

မြန်မာရာဇဝင်မှာ ဟံသာဝတီ
ပဲခူးခေတ်က “တလထော်” ဆိုတဲ့ မွန်
အမျိုးသမီးလေး ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ ငယ်ရွယ်
စဉ် သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး ရတနာ
၃-ပါး ကြည်ညို မြတ်နိုးဆည်းကပ်
တတ်တယ်။ နှလုံးသား ဘုရားတည်
တတ်တယ်။ မေတ္တာလဲ ကောင်းကောင်း
ပို့တတ်တယ်။ အခက်အခဲ ကြုံလာခါမှ
ဟိုပြေးဒီကပ် ကယောင်ကတမ်း ထလုပ်

တာမျိုးမဟုတ်ပဲ နေ့စဉ် ဘုရား တရား
 လက်ဦးအောင် ပုံမှန်လေ့ကျင့်နေခဲ့တာပါ။
 တရားကို ကိုယ်က လက်ဦးအောင်
 ကိုင်ထားမှ အပူပေါ်တဲ့ လူ့လောကထဲမှာ
 နေတတ် ထိုင်တတ်မှာပါ။ စိတ်ကို
 လူ့နောက်ပါအောင် ဆွဲထားနိုင်ရင်
 စွမ်းအားတန်ခိုးရှင်ပဲ။

အရွယ်ရောက်ချိန်မှာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
 တိဿမင်းဟာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်
 တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်၊ ရေထဲလွှင့်ပစ်တယ်၊
 လွှင့်ပစ်တဲ့ ရုပ်ပွားဆင်းထုတွေကို

တလထော်က ကောက်ယူ ကိုးကွယ်
ပူဇော်တယ်၊ သဒ္ဓါတရားစစ်စစ်ရှိတာ
ဖြစ်လို့ ကိုယ့်အစွမ်း ကိုယ်ယုံတော့ ရဲရင့်
ပါတယ်။

ဒီအကြောင်းကို တိဿမင်းကြီး
ကြားတော့ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဖက်လုပ်
တယ်ဆိုပြီး ဒေါသအမျက်ထွက်လွန်းလို့
တလထော်ကို ဖမ်းပြီး သေဒဏ်ပေးလိုက်
တယ်၊ ဆင်နှင့် နင်းသတ်ခိုင်းတော့ ဆင်နှင့်
တာဝန်ရှိသူအားလုံးအပေါ် တလထော်က
မေတ္တာလဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ပို့တယ်၊ နှလုံးသား

မှာလဲ ဘုရားတည်လိုက်တယ်၊ ဆင်ကြီး
 တွေ လုံးဝမနင်းရဲ၊ အနားတောင် မကပ်ရဲ၊
 မီးရှို့ အသတ်ခိုင်းပြန်တော့ လုံးဝမီးမကူး၊
 တွင်းတူးပြီး တွင်းထဲ မြှုပ်သတ်မယ်လုပ်
 ပြန်တော့ ဘယ်လိုမှ သတ်လို့မရ၊ ဒါကြောင့်
 လွတ်ပေးလိုက်ရတယ်၊ တရားကို တရားလို
 စိတ်ဝင်စားသူကို တရားကလဲ တရားလိုပဲ
 အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြန်
 စောင့်ရှောက်တတ်စမြဲပါ။ တိဿမင်းကြီး
 တောင်မှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုစွန့်ပြီး သမ္မာဒိဋ္ဌိ စစ်စစ်
 ဖြစ်သွားရပါသတဲ့။

အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာလာတဲ့
 အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ ဘဝအခက်အခဲကို
 တရားစွမ်းအားနဲ့ အေးချမ်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ရုံ
 မက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တရား
 စွမ်းကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ရှင်ဘုရင်ကြီးတောင်
 သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားရလောက်အောင်
 စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ တရားကို
 တရားလို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ အလွန်
 ထူးဆန်းလှတဲ့ အံ့ဩဖွယ် “ လူ၏စွမ်းအား
 မြတ်တရား ” ရဲ့ အစွမ်းကြောင့်ပါ။

၉၈

၁၆။ ပိဏ္ဍိကာ

တရားဆိုတာ အားချိန်၊ မအားချိန်
 နှင့် တိုင်းတာ တာ မဟုတ်ပဲ အသိတရား
 နဲ့သာ ဘောင်ခတ်ထားတာပါ။ အား - မအား
 ခွဲကြည့်မနေပဲ ကိုယ့်စိတ်တရားနှင့် တန် -
 မတန်သာ ခွဲကြည့်ပါ။ တရားနှင့် တန်တဲ့
 စိတ်ကောင်းပေါ်ပေါက်နေရင် အံ့ဖွယ်
 တရားစွမ်းအားကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။

၉၉

ဘုရားလက်ထက်က ဗန္ဓုလစစ်သူ
 ကြီးကတော် မလ္လိကာဟာ ခင်ပွန်းနှင့် သား
 (၃၂) ယောက်လုံး မတရားလုပ်ကြံ
 သတ်ဖြတ်ခံရတဲ့ (၃၃)လောင်းပြိုင်
 ဉာတိဗျသနကြောင့် အပူမီး မလောင်ရ
 အောင် ဣန္ဒြေမပျက် တရားနဲ့ထိန်းနိုင်
 ခဲ့တယ်။ လုပ်လက်စအလှူကို အေးအေး
 ဆေးဆေး ပိပိရိရိ ပြီးအောင် လုပ်ပြလိုက်
 ပါတယ်။ ဉာတိဗျသန ဒုက္ခရောက်နေမှန်း
 ဘေးက ဘယ်သူ တစ်ယောက်မှ မသိ
 လိုက်ကြပါ။

ပုထုဇဉ် မိန်းမသားတစ်ယောက်
 ဤမျှ ပြင်းထန်လှတဲ့ ဆွေမျိုးပျက်စီးမှု
 ဒုက္ခကြောင့် သောကပရိဒေဝမီး အလောင်
 မခဲပဲ သတိဉာဏ်နဲ့ ပိပိရီရီ ထိန်းထားနိုင်
 တဲ့ အစွမ်းဟာ တရားအစွမ်းနှင့်တွဲနေတဲ့
 တကယ်ချီးကျူးထိုက်တဲ့ “လူ၏စွမ်းအား
 မြတ်တရား” အစွမ်းပါ။ တကယ်တော့
 မိလ္လိကာရဲ့ အစွမ်းမဟုတ်ပဲ တရားနှင့် ထိုက်
 တန်တဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ လာကိန်းတဲ့ ထူးခြား
 လှတဲ့ တရားရဲ့အစွမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

www.dhammadownload.com

၁၇။ မကြည်အေး

ရှေးတုန်းက ကဠမ္မရ ရွာသူ
 မကြည်အေး ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကလေး
 ထိန်းတာတောင်မှ တရားလမ်းကြောင်းပေါ်
 စိတ်ကိုတင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
 တရားကောင်းအဖြစ် ပြောင်းယူတတ်

လောက်အောင် သတိဉာဏ်စွဲမြဲသူ ဖြစ်ပါ
 တယ်။ တရားနှင့် ထိုက်တန်အောင် အသိ
 စိတ်ကို သဒ္ဓါတရားစစ်စစ်နဲ့ သန့်စင်
 ထားတာဖြစ်လို့ ကြည်လင်အေးချမ်းစွာ
 နေတတ်တဲ့ အိမ်ရှင်မဖြစ်တယ်။ တရား
 အသိ လက်ဦးထားရင် လူဟာ တစ်ပန်း
 သာပြီးသားပါ။

တစ်နေ့တော့ တရားပွဲရှိလို့
 သားငယ်ကိုပါခေါ် အနားမှာ သိပ်ပြီး
 တရားနာနေတယ်။ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်စိုက်ပြီး

စိတ်ပါလက်ပါ အကျင့်နှင့် ပေါင်းစပ်
 ထားတယ်။ သားငယ်အပေါ် မြွေဆိုး
 တက်ကိုက်ပြီး သားငယ်မြွေဆိပ်တက်လို့
 မေ့မော့နေတာတောင်မှ သတိမလွတ်
 ရှုမှတ်ရင်း တရားနာနေလိုက်တာ
 သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်။ မေ့မော့
 နေတဲ့ သားငယ်ကိုလဲ သစ္စာဆိုပြီး အဆိပ်
 ပြေပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်
 တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဘေးရန်
 အပူငြိမ်းပြီး ချမ်းသာသွားကြပါတယ်။

ပူလောင် ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ လူ့ကိစ္စအာရုံ
 တွေကို တရားအသိနဲ့ ကန့်သတ်ထားပြီး
 အပူမထိ ရန်မငြိအောင် အစွမ်းပြနိုင်တာ
 ဖြစ်လို့ တကယ် လေးစားထိုက်တဲ့ “လူ၏
 စွမ်းအား မြတ်တရား ” စွမ်းအားပါ။

၁၈။ မ, ပြည့်စုံ

ပြီးတော့ ဘုရားလက်ထက်က
 ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်မှာ မပြည့်စုံ (ပုဏ္ဏား)
 ဆိုတဲ့ ကျွန်မကလေး ၁-ယောက်ရှိတယ်။
 နာမည်က မပြည့်စုံဆိုပေမယ့် ဘာမှ
 မပြည့်စုံရာလို့ သူများအိမ်မှာ ကျွန်အလုပ်
 လုပ်နေရတာပါ။ ပြည့်စုံတာ ၁-ခု တော့
 ရှိပါတယ်။ သဒ္ဓါတရားပါ။ သဒ္ဓါတရားရှိရင်

ပစ္စည်းမရှိပေမယ့် လူမွဲမဟုတ်ပါဘူး၊
လုပ်သင့်တာ လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်သင့်တာ
ဖြစ်ပြီး ရှိသင့်တာ ရှိလာမှာ ဧကန်ပါ။

ရုပ်က ကံမကောင်း အကြောင်း
မလှလို့ ကျွန်ုပ်ဖြစ်နေရပေမယ့် စိတ်ကိုတော့
ကျွန်ုပ်စိတ် အဖြစ်မခံပါဘူး။ အိမ်မှာလုပ်ရတဲ့
ကောင်းမှုကိစ္စ ရတနာ ၃-ပါး ကိစ္စတွေကို
ကိုယ့်ကိစ္စလို့ပဲ သဘောထားပြီး သဒ္ဓါ
တရားစစ်စစ်နဲ့ စိတ်အား ထက်သန်စွာ
လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်။ ဘာမဆို ကိုယ့်
အလုပ်လို့ သဘောထားပြီး စိတ်ကောင်း

စိတ်မြတ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်တာ
 ဖြစ်လို့ မိသားစုကလဲ သူ့အပေါ် သမီးလို
 သဘောထား စောင့်ရှောက်ပေးကြတယ်၊
 လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်ကောင်းဟာ
 အဖိုးအတန်ဆုံး အရှိန်အဝါအကြီးဆုံး
 ဖြစ်တာမို့ ကိုယ်က စိတ်ကောင်းထားရင်
 အဲဒီစိတ်ကောင်းနှင့် ထိုက်တန်တဲ့ အစောင့်
 အရှောက်ကို ရရှိစမြဲပါ။ “ကိုယ့်စေတနာ
 ဟာ ကိုယ့်လုပ်ခဲ” မဟုတ်လား။

တစ်နေ့တော့ ကိုယ့်အတွက်
 ဝေစုရတဲ့ ဆန်ကြမ်းမှုန့်ကလေးကို ရေခပ်

ဆိပ်ရောက်တော့မှ စားဖို့ ယူသွားတယ်၊
 ဘုရားက သူ့ကိုချီးမြှောက်ဖို့ ခရီးရင်ဆိုင်
 ကြွသွားတော့ မပြည့်စုံက ဘုရားကို
 မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ သဒ္ဓါတရား တဖွားဖွား
 ဖြစ်ပေါ် တိုးပွားပြီး ကိုယ်စားဖို့ ယူခဲ့တဲ့
 မုန့်ကို မစားတော့ပဲ ဘုရားသပိတ်ထဲ
 လောင်းလှူလိုက်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်က
 မုန့်ကို အလှူခံပြီး တရားဟောတော့
 ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပွားများရင်း တရားနာ
 လိုက်တာ ကျွန်မလေး မပြည့်စုံ သောတာ
 ပန် ဖြစ်သွားပါတယ်။ မကြာခင် နာမည်နှင့်

လိုက်လျောအောင် အစစ အရာရာပြည့်စုံ
သွားခဲ့ပါတယ်။

ရုပ်ခန္ဓာ ကျွန်ဖြစ်ရပေမယ့်
စိတ်ခန္ဓာ ကျွန်ဖြစ်မခံပဲ ဘုရားနှင့် + သူဌေး
မိသားစု ချီးမြှောက်ခံရလောက်အောင်
စိတ်ကောင်း ထားတာဖြစ်လို့ တကယ်
အတယ လေးစားထိုက်တဲ့ “လူ၏စွမ်းအား
မြတ်တရား” ရဲ့ အစွမ်းပါ။

နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန် ဌာန ဝိသုဒ္ဓိ ဝိသုဒ္ဓိ
ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ
ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ
ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ ပညာ

၁၉။ မမြတ်မွန်

ဘုရားလက်ထက်က မမြတ်မွန်
 (ဥတ္တရာ) ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မေတ္တာ
 သမာဓိ အလေ့အကျင့်များသူ ဖြစ်ပါတယ်။
 အခက်အခဲ ကြုံလာမှ ကောက်ရိုးမီး ဟုန်း
 ကနဲ ထတောက်သလို ကယောင်ကတမ်း
 ထလုပ်တာမျိုးမဟုတ်ပဲ နေ့စဉ် ပုံမှန် လူနှင့်
 တရား တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်ပြီး
 ထုံနေအောင် လေ့ကျင့် ထားတာပါ။

ဟုတ်ပါတယ် တရားနှင့် လူဟာ
 ပေါင်းထားမှ ငြိမ်းချမ်းပါတယ်၊ သားအမိ
 သားအဖ ညီအစ်ကို ညီအစ်မ မောင်နှမ
 ဇနီးမောင်နှံတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ
 အကြောင်းအားလျော်စွာ ခွဲထားလို့
 ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် လူနှင့် တရားကတော့
 ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ ခွဲထားလို့
 မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်နေ့မှလဲ ခွဲမထားသင့်
 ပါဘူး၊ တရားနှင့်လူကွဲတာနဲ့ လောက က
 လူကို ရန်စလာတတ်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ သီရိမာ က မမြတ်မွန်
 ကို ရန်ငြိုးဖွံ့ပြီး ထောပတ်ဆီပူနဲ့ ခေါင်းကို
 လောင်းချတဲ့အခါ သီရိမာကို စူးစူးစိုက်စိုက်
 မေတ္တာပို့တယ်။ ထုံနေအောင် လေ့ကျင့်
 ထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာဟာ အာရုံနှင့် လိုက်လျော
 ညီထွေဖြစ်သွားလို့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူတဲ့
 ထောပတ်ဆီပူဟာ ရေအေးလိုပဲ အလိုလို
 အေးမြသွားတယ်။ ရန်လုပ်တဲ့ သီရိမာကို
 မမြတ်မွန်က သောတာပန် ဖြစ်သည်ထိ
 မေတ္တာစစ်စစ်နဲ့ ဆက်ပြီး ကူညီလိုက်ပါ
 သေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ သောတာပန်

ဖြစ်နေပြီပဲ။ သီရိမာက ချစ်လှိုက်တာ
မမြတ်မွန်မှ မမြတ်မွန်ပဲ။

ရန်သူကိုတောင် ချစ်ခင်ရင်းနှီး
အကျွမ်းဝင်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
မိမိသူတစ်ပါး အများအကျိုးကို ပြီးစေနိုင်
တဲ့ မမြတ်မွန်ရဲ့ အစွမ်းဟာ တကယ်အား
ထားထိုက်တဲ့ “ လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား”
အစွမ်းဖြစ်ပါတယ်။

၂၀။ သာမာဝတီ

ဘုရားလက်ထက်ကပဲ ဥတေန
 မင်းမှာ သာမာဝတီဆိုတဲ့ သဒ္ဓါကောင်းပြီး
 မေတ္တာအားကြီးတဲ့ မိဖုရား တစ်ပါးရှိတယ်။
 သဒ္ဓါတရားဟာ လူ့အဖော်အစစ်ဖြစ်လို့
 သူ့ရှိရင် လူဟာ အားရှိပြီး ရဲရင့်တယ်၊
 ကောင်းတာ အားလုံးလုပ်ရဲပါတယ်၊ သူ့ရဲ့
 သဒ္ဓါနှင့်ပေါင်းစပ်မိတဲ့ မေတ္တာစွမ်းအားဟာ

အထူးနိုးကြားတက်ကြွ ထက်သန်ရင့်ကျက်
လှပါတယ်။

စစ်သားရဲ့ အစွမ်းဟာ ဆန့်ကျင်
ဖက်ရန်သူရှိမှ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာရ
သလို၊ ဆေးနှင့်ဆေးဆရာရဲ့ အစွမ်းကို
ရောဂါရှိမှ သိရသလို သူတော်ကောင်း
တို့ရဲ့ ဓမ္မစွမ်းအားကို ဆန့်ကျင်ဖက်
အတိုက်ခတ်တွေ ပေါ်လာမှ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် သိမြင်ခွင့်ရနိုင်
ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဥတေနမင်းဟာ
မာဂဏ္ဍီကုန်းတိုက်မှုကြောင့် အမျက်ထွက်
ပြီး မေတ္တာအားကြီးတဲ့ သာမာဝတီနှင့် အခြံ
အရံတွေကို တန်းစီခိုင်းပြီး အဆိပ်လူးတဲ့
မြှားနဲ့ (လေးပေါ်တင်) ပစ်သတ်တယ်။
တရားမပါရင် အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာ
လာတဲ့ လောကရဲ့ မတရားခြိမ်းခြောက်မှု
ဟာ အလွန်ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်
ကောင်းလှပါတယ်။ တရားမကူရင် ခံရ
သူဟာ တကယ်ပဲ မုန့်မုန့် ညက်ညက်
ကျေမ္မသွားလောက်ပါတယ်။

သာမာဝတီတို့က မေတ္တာပို့လွှတ်
 နေတယ်။ ယခုမှ ကယောင်ကတမ်း စ၊ တာ
 မဟုတ်ပဲ ကာလရှည်ကြာ လေ့ကျင့်နေခဲ့တဲ့
 အလေ့အကျင့် အထုံဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ
 ပစ်လို့မရပဲ မြားက ဥတေနမင်းဖက်ကိုသာ
 ပြန်လှည့်လာတယ်။ တရားက လောကကို
 နိုင်တာဆိုတော့ လောက သဘာဝကို
 ပြောင်းပြန် ပြန်ပစ်နိုင်တဲ့ အံ့ဖွယ်စွမ်းအားပါ။

ဥတေနမင်း ကြောက်လန့်လွန်းလို့
 လေးကို ပစ်ချပြီး သာမာဝတီကို ဝန်ချ
 တောင်းပန် ကန်တော့တယ်။ ချစ်ခင်

ကြည်ညို လေးစားလိုက်တာ သာမာဝတီမှ
 သာမာဝတီပဲ၊ မိမိနှင့် အခြံအရံများစွာတို့ကို
 သေဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေး
 နိုင်ရုံမျှမက ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့
 ဥတေနမင်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို သိမ်မွေ့
 နူးညံ့သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
 သာမာဝတီရဲ့ အစွမ်းဟာလဲ တကယ်အတု
 ယူထိုက်တဲ့ “လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား”
 ရဲ့ စွမ်းအားပါ။

၂၁။ မစန္ဒာ

ဘုရားလက်ထက်က လ, လိုပဲ
 အမြဲအေးချမ်းအောင်နေတတ်တဲ့ မစန္ဒာ
 ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဘူးတယ်။
 သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစ လူနှင့် တရား
 ပေါင်းမိသူပါ။ အရာရာမှာ အသိသတိနဲ့
 နိုးကြားစွာ နေထိုင်ကျင့်သုံးနေတတ်သူပါ။

သူများတွေက ပွဲရှိလို့ ပွဲကြည့်
 ခေါ်ကြပေမယ့် “ဇာတ်ခုံပေါ်က ပွဲဆိုတာ
 အိမ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေကို ယူပြီး
 ပြတာပါ။ သူများပွဲတွေကြည့်မယ့်အစား
 ကိုယ့်ပွဲ ကိုယ်ကြည့်တာကပဲ ငြိမ်းအေး
 နိုင်ပါတယ်” လို့ အမြင်ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘယ်တော့
 မှ ပွဲကြည့်မလိုက်ခဲ့ဘူး။

အရွယ်ရောက်တော့ မိဘများက
 သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် နေရာချပေး လိုက်
 တယ်။ မကြာခင်ပဲ သူ့ခင်ပွန်း သူဌေး
 သားက မစန္ဒာကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွား

တယ်။ မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှတဲ့
လူ့အပူတွေကို ချမ်းသာအဖြစ် သတိဉာဏ်
နဲ့ စစ်ထုတ်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ပွဲကို ကိုယ်ငြိမ်း
အေးအောင် ကြည့်တတ်တဲ့ မစန္ဒာဟာ
အပြုံးလဲမပျက် ဣန္ဒြေလဲ မပျက်ပါ။

“ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုယ်ပိုင်တာ
မဟုတ်တော့ ဘယ်သူပဲ ခွဲခွာသွားသွား
တရားအဖော်ကိုယ့်မှာ ကျန်ခဲ့ရင်ပြီးတာပဲ”
လို့ အမြင်ရှင်းရှင်းနဲ့ သာသနာဝင်ပြီး
တရားအားထုတ်လိုက်တာ ရဟန္တာ
ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ပွဲကိုယ် သတိဉာဏ်နဲ့

မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်တတ်တော့ ငြိမ်းသွား
တာပဲ၊ ရဟန္တာဖြစ်တော့ လောကနှင့် လုံးဝ
ပြေလည်သွားပါပြီ။

ကိုယ့်ကို အမြဲ ဆန့်ကျင်ဖက်လုပ်
တွန်းချနေတဲ့ လောကကြီးနှင့် ပြေလည်
အောင် ညှိနှိုင်းနေထိုင်တတ်တဲ့ လ၊ ဟာ
အားလုံးနှင့် တည့်သလို အားလုံးနှင့် တည့်
အောင် နေတတ်တဲ့ မစန္ဒာရဲ့ အစွမ်း ဟာလဲ
တကယ် အတုယူ လေးစားထိုက်တဲ့
“ **လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား** ” ရဲ့
အစွမ်းပါ။

၂၂။ မခိုင်ငြိမ်းအေး

ဘုရားလက်ထက်ကပဲ တရား
 သုတ ပြည့်ဝတဲ့ ထေရီကာဆိုတဲ့ အိမ်ရှင်မ
 တစ်ဦး ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်
 ငြိမ်းအေးအောင် တရားနဲ့လောကညှိနှိုင်း
 နေထိုင်တတ်တာဖြစ်လို့ မြန်မာလိုတော့
 မခိုင်ငြိမ်းအေးလို့ ခေါ်ရမှာပါ။

သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစ တရားနှင့်
ဆက်သွယ်ရေး ရထားတာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲက
အလုပ်အားလုံး တရားအလုပ်နှင့် တစ်သား
တည်း ပေါင်းထားတတ်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ
နေရင်းနဲ့ပဲ ဒါန သီလ သမာဓိ ဝိပဿနာ
စွမ်းအားတွေကို အသိဉာဏ်နဲ့ အကန့်
လိုက် အကန့်လိုက်ရအောင် ပြောင်မြောက်
စွာ ယူတတ်သူပါ။ တစ်နေ့တော့ မီးဖို
ချောင်ထဲ ထမင်းဟင်း ချက်ရင်း မီးပူ
ရေပူဒဏ်ကြောင့် ဆန်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊

၁၂၅

သားငါးတွေ ကျက်တာကို သတိဉာဏ်
 နဲ့ကြည့်တော့ မခိုင်မြဲလို့ ပြောင်းလဲနေကြ
 ပုံတွေ ဉာဏ်ထဲ ပြတ်ပြတ်သားသား
 ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကို သက်သေအရာ
 ထားပြီး ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် ဝိပဿနာ
 ပွားလိုက်တာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ အနာဂါမ်
 ဖြစ်ပြီး သာသနာဝင် ဆက်အားထုတ်တော့
 ရဟန္တာထေရီမ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုတယ်။

အများတကာ “မအားဘူး၊ အလုပ်
 ရှုပ်တယ်” လို့ ညည်းတွားပြီး အရှုံးပေးနေ

၁၂၆

ရတဲ့ အိမ်အလုပ်တွေကို “အားဖို့မလို
 သိဖို့လိုတယ်” လို့ တရားနှင့်ပေါင်းပြီး
 အားထုတ်နိုင်လောက်အောင် သတိဉာဏ်
 ပြတ်သား ရှင်းလင်းလှတဲ့ မခိုင်ငြိမ်းအေးရဲ့
 အစွမ်းသတ္တိဟာလဲ တကယ်စံပြုထိုက်တဲ့
 “ လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား ” ရဲ့
 အစွမ်းမျိုးပါ။

၂၃။ ဒေါ်ပုတ်

ရွာတစ်ရွာမှာ ဦးတုတ်နှင့် ဒေါ်ပုတ်
 ဆိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ၂-ယောက်ရှိတယ်။
 ဦးတုတ်ကလဲ နာမည်နှင့်လိုက်အောင်
 မဲမဲပုတ်ပုတ် ဝတုတ်ကြီး၊ ဝသလောက် သိပ်
 ဒေါသကြီးတယ်။ ဒေါ်ပုတ်ကလဲ ပုတ်ကြီး
 လိုပဲ ဝတုတ်ကြီး၊ တစ်နေ့မှ တည့်အောင်
 မနေနိုင်တဲ့ လူဝကြီး ဇနီးမောင်နှံပါ။

ဦးတုတ်က ဒေါ်ပုတ်ကို တုတ်ပြ
 ဓါးပြ နေ့တိုင်း ခြိမ်းခြောက်၊ အလုပ်သွား
 အလုပ်ပြန်ဆို ပိုပြီးဆူပူ ကြိမ်းမောင်၊
 အိမ်ပေါ်က ခဏခဏနှင်ချ၊ အိမ်က
 ဒေါ်ပုတ် ရဲ့ မိဘအမွေအိမ်ပါ။ တကယ်ဆို
 ကိုယ်ကသာ ဆင်းသွားရမှာ၊ အိမ်ထဲ
 ဘုရားသံ တရားသံ တစ်နေ့မှ မကြားရ၊
 ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းသံပဲ ပွက်ညံ့ပြီး အပူ
 အခိုးတွေ မွန်နေတယ်။ ဒေါ်ပုတ်ကြီး
 သေချင်စိတ် ပေါက်လောက်အောင်
 ပူလောင်နေတယ်။ လူစင်စစ်က ဘီလူး

တိုင်းပြည်ရောက်နေသလို ကြောက်လန့်
ချောက်ချားပြီး မွန်းကျပ်နေရရှာတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဦးတုတ် အလုပ်
သွားနေတုန်း ဒေါ်ပုတ်က ရွာဦးကျောင်း
ဘုန်းကြီး ဦးတိဿထံသွားပြီး စိတ်ရှုပ်စရာ
ကောင်းလှတဲ့ အိမ်ထဲက အဖုအထစ်
ဆူးပြောင့်ခလုတ် အပူထုပ်တွေကို အကုန်
ဖွင့်ဖောက်ပြတယ်။ ဘုန်းကြီးထံ အားကိုး
တကြီး စစ်ကူတောင်းရှာတယ်။ ဘုန်းကြီး
ကလဲ ကျည်ဆန်တွေကို ပစ်ပုံပစ်နည်းနှင့်
တကွ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ “ ကဲ မိပုတ်

ဘုရားဂုဏ်များများပွားပြီး မေတ္တာကို
ကြိုးကြိုးစားစား ပို့ကြည့်ပါ ” လို့ လိုရင်း
လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။

ဒေါ်ပုတ်က အိမ်ပြန်၊ ဘုရား
များများရှိခိုး၊ ဘုရားဂုဏ်ထုံအောင် ပွားပြီး
ဦးတုတ်ကို သတိနဲ့ ပုံဖော် ကောင်းကွက်
ကိုရှာ၊ ပြုံးကွက်ကိုဖန်တီး၊ အကြိမ်များစွာ
မရပ်မနား မေတ္တာပို့လွှတ်တယ်။ မေတ္တာ
ကျည်ဆန်ကို အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်
လိုက်တော့ ဦးတုတ်ကို မေတ္တာကျည်ဆန်
ထိသွားတယ်။ ဦးတုတ် ကိုယ်ရော နှုတ်ရော

စိတ်ပါမကျန် အကုန်ဦးညွတ်ပြီး သိမ်မွေ့
သွားတယ်။ ၂-ယောက် ဘုရားကျောင်း
သွားဖက်၊ ကုသိုလ်ပြုဖက်ဖြစ်ပြီး ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသွားတယ်။ ဒါဟာလဲ
အတုယူ လေးစားထိုက်တဲ့ “လူ၏စွမ်းအား
မြတ်တရား ” အစွမ်းပါပဲ။

အားလုံးချမ်းသာကြပါစေ

တိပိဋကယောဆရာတော်

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံပါဠိတက္ကသိုလ်

နန္ဒဝန်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ နယုန်လ

(၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ)

တိပိဋကယောဆရာတော်၏
ထုတ်ဝေပြီးသည့်
ဓမ္မလက်ဆောင်စာအုပ်များ

- ၁။ စိတ်ထိန်းကိရိယာ
- ၂။ ဘဝလမ်းညွှန်
- ၃။ သာဓု ၄-ပါး မြတ်တရား
- ၄။ အပေါင်းလက္ခဏာ
- ၅။ အနှစ်ထုတ်ယူ စွမ်းတဲ့လူ
- ၆။ ကံကိုထိန်းချုပ် စိတ်ခလုတ်
- ၇။ စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်
- ၈။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကောင်းရာရောက်
- ၉။ အချိန်တန်ဖိုး လူတန်ခိုး
- ၁၀။ ဘဝတစ်ကွေ့ ခဏတွေ့
- ၁၁။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ခပ်သုတ်သုတ်
- ၁၂။ တရားအသိ လူ့မျက်စိ

- ၁၃။ မေတ္တာပန်းခိုင် ၃-ပွင့်ဆိုင်
- ၁၄။ နှလုံးသားဝယ် ဘုရားတည်
- ၁၅။ အေးမြရွှင်ပြုံး လူနှလုံး
- ၁၆။ လူ၏စွမ်းအား မြတ်တရား
- ၁၇။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချစ် လူအစစ်
- ၁၈။ အသိမှန်ကန် ကိုယ့်ဖို့ကျန်
- ၁၉။ တရားကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူး
- ၂၀။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက် ကိုယ့်ဂုဏ်မြောက်
- ၂၁။ ကျန်းမာရွှင်လန်း မေတ္တာစွမ်း
- ၂၂။ မေတ္တာလက်တွဲ ရာပြည့်ပွဲ
- ၂၃။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ဥစ္စာထုပ်
- ၂၄။ ဘဝဝေစု မြတ်ကောင်းမှု
- ၂၅။ တရားဆောင်သူ စိတ်မပူ
- ၂၆။ အား

- ၂၇။ ယော
- ၂၈။ မွေးနေ့မင်္ဂလာ ရတနာ
- ၂၉။ ၄၅-နှစ် တရားသက်
- ၃၀။ နှစ်လေးဆယ့်ငါး တရားအချုပ်
- ၃၁။ လူ့အလှဆုံး စိန်တစ်လုံး
- ၃၂။ မေတ္တာနှလုံး အလှဆုံး
- ၃၃။ မေတ္တာလွမ်းခြုံ ဘေးရန်လုံ
- ၃၄။ အလှူကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူး
- ၃၅။ နှုတ် + ဆက် = မင်္ဂလာ
- ၃၆။ မေတ္တာတရား လူ့စွမ်းအား
- ၃၇။ အကုန်အရ လူ့ဘဝ
- ၃၈။ မီးသတိပြု
- ၃၉။ မေတ္တာကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူး
- ၄၀။ ၄၅-ဝါ သာသနာ

- ၄၁။ လူ့အား
- ၄၂။ လူ၏စွမ်းအား ပတ္တမြား
- ၄၃။ စိတ်ကောင်းထားက မိတ်ကောင်းရ
- ၄၄။ အချစ်ဆုံး ဆွေမျိုး
- ၄၅။ ဧည့်သည်
- ၄၆။ ၄၅ နှစ် ရဟန်းသက်
- ၄၇။ စိတ်အေးစရာ သာသနာ
- ၄၈။ တစ်ခါလှလဲ ဒါပါပဲ
- ၄၉။ လူ့ဘဝထဲ စာမေးပွဲ
- ၅၀။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဘောလုံးပွဲ
- ၅၁။ ဘဝတစ်ခေါက် ခြောက်ဆယ့်ခြောက်
- ၅၂။ ယနေ့အလုပ် ယနေ့လုပ်
- ၅၃။ အဘိဓမ္မာ သိစရာ
- ၅၄။ ဝိသုဒ္ဓါရုံ ခွင့်ခါကြံကြိုက် စာသင်တိုက်

- ၅၅။ ဓာတ်
- ၅၆။ ဘဝကိုဆောင် အလင်းရောင်
- ၅၇။ လူသားမေတ္တာ ဤကမ္ဘာ
- ၅၈။ ဆရာကျေးဇူး စွမ်းရည်ထူး
- ၅၉။ သတိကိုင်စွဲ နှုတ်ဆက်ပွဲ
- ၆၀။ ဦးကောသလ္လတစ်ဘဝ ပေါ်ရတောင်ဖီလာ
- ၆၁။ သတိမေတ္တာ သူငါစုပေါင်း အကုန်ကောင်း
- ၆၂။ ယခုအလုပ် ယခုလုပ်
- ၆၃။ ဒီအတိုင်းပါပဲ
- ၆၄။ သုံးပါးမြတ်စွာ ရတနာ
- ၆၅။ ချစ်ခင်ညီညာ ပေါင်းတာမှန်မှ ငြိမ်းချမ်းရ
- ၆၆။ ဒီတစ်ခါလဲ ဒီတိုင်းပဲ
- ၆၇။ ပေါင်းတာမှန်မှ ကောင်းတာရ
- ၆၈။ ခဏငှားထား ၄ - ဘီးကား

- ၆၉။ ကိုယ့်ဟာနဲ့သာ ကိုယ်နေပါ
- ၇၀။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ရွေးယူပါ
- ၇၁။ နေကောင်းရဲ့လား
- ၇၂။ အသိဆန်းကြယ် အနှစ်ကြွယ်
- ၇၃။ မေတ္တာအစွမ်း စိတ်အေးချမ်း
- ၇၄။ အများမကြိုက် လူမိုက်တစ်ယောက်
ပန်းတိုင်ရောက်
- ၇၅။ မိခင်စိတ်ထား မေတ္တာအား
- ၇၆။ သူဦး ကိုယ်ဦး ၃-မ္မာပူ
- ၇၇။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ယူစွမ်းတဲ့လူ
- ၇၈။ ပစ္စည်းတန်ဖိုး လူတန်ခိုး

ထိပိဋက ဓမ္မလင်္ကာဆောင် (၁၆)

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ

- ၁။ ဆရာတော်အရှင်ပညိန္ဒ၊ သာသနာ့ဇေယျ
မင်္ဂလာစာသင်တိုက် (၃ ထပ်ကျောင်း)
နတ်ချောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ အရှင်ဆန္ဒာဓိက၊ ရွှေပါရမီတောရ၊
သထုံမြို့။
- ၃။ အရှင်ရာဇိန္ဒ (ရဝေန္တယ် အင်းမ)ဓမ္မရဝေ
တောရကျောင်းတိုက်၊ သပန်းကျွန်းကြီးရပ်၊
အောင်စည်းခုံစေတီလမ်း၊ မင်္ဂလာဒုံ၊
ရန်ကုန်မြို့။

- ၄။ အရှင်စက္ကိန္ဒ၊ ထေရဝါဒဓမ္မရောင်ခြည်
ကျောင်းတိုက်၊ ၄၂ မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ဆရာကြီး ဒေါ်ကုန္ဒနန္ဒီ၊
ဆရာကြီး ဒေါ်ဥတ္တမနန္ဒီ၊
သက္ကနိမ္မိတာရုံသီလရှင် စာသင်တိုက်၊
ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ဆရာကြီး ဒေါ်ထေရီ၊ ခေမာရာမသီလရှင်
စာသင်တိုက်၊ ၃-လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ မကုလမဏိ၊ မမဂ္ဂစာရီ၊ ရွှေဝွန်းကျောင်း၊
၁-လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဆရာကြီး ဒေါ်ကေသာရီနှင့်တပည့်များ
သာသနမဉ္ဇရီ သီလရှင်စာသင်တိုက်၊
သုနန္ဒာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၉

- ၉။ ဦးရှိန်ဝင်း - ဒေါ်ခင်ချိုဦး
 သား ကောင်းထိုက်ထွန်း (တက်လမ်း)
 ဦးဝိစာရလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၀။ ဦးသန်းထွန်း - ဒေါ်ယဉ်ရှိန်၊
 သား ဒေါက်တာဘကောင်း၊
 သမီး ဒေါက်တာ မလဲ့ယဉ်မွန်၊
 သီရိမင်္ဂလာလမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၁။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း နှင့် မောင်နှမများ
 ၆-မိုင်ခွဲ၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဦးအောင်သိန်း - ဒေါ်လုံးတင် မိသားစု
 ရှမ်းစုရပ်၊ မိုးကုတ်မြို့။
- ၁၃။ ဦးတူးမောင်-ဒေါ်ထားထားအေး မိသားစု
 တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၄။ ဦးသန်းဆက်ဝင်း - ဒေါ်စိန်အေး၊
မောင်သန်းထိုက်ဝင်း၊ ရွှေတောင်ကြားရိပ်သာ၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၅။ ဒေါက်တာ ကျော်ခိုင်-ဒေါ်စိန်ထွေး၊
သား-မောင်သက်တင်ဦး၊ မောင်ဇော်ဝင်းမောင်၊
ကမ္ဘာဇရိပ်သာ၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၆။ ဦးသန်း-ဒေါ်မိုးသူ မိသားစု၊ ကန်ရိပ်သာ
လမ်းမကြီး၊ ပဒေသာပင်မြို့တော်၊
လှိုင်သာယာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၇။ (ဦးအောင်သိန်း)-ဒေါ်တင်တင် မိသားစု
စုပေါင်းလမ်း၊ အင်းယားမြိုင်
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၁၈။ ဒေါ်တိုးတိုးစိန် မိသားစု၊ ရေတာရှည်
လမ်းဟောင်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၉။ ဦးဝင်းဆွေ-ဒေါ်တင်တင်ခိုင် (မန်းရွှေလီ)
မိသားစု၊ ၃၆-လမ်း၊ ကွမ်းခြံ၊ မန္တလေးမြို့။
- ၂၀။ ဗိုလ်မှူးချုပ် စိုးနိုင်ဦး-ဒေါ်မာမာမြင့်
မိသားစု၊ မြစပယ်လမ်း၊ ပါရမီရိပ်သာ
ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၁။ ဒေါက်တာ ဦးမြင့်သိန်း-ဒေါ်ခင်မျိုးဆက်
မိသားစု၊ အောင်လံမြို့။
- ၂၂။ ဒေါ်ခင်မာရီ၊ သမီး မထွေးသီတာ
မင်းကျောင်းလမ်း၊ ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဦးထွန်းလွင်-ဒေါ်ခင်လတ်ဦး၊ ဈေးလမ်း၊
မြေနီကုန်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၄။ ဆရာမမဟေမာလွင်၊ ဈေးလမ်း၊ မြေနီကုန်း၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၅။ ကိုအာကာလွင်၊ ဈေးလမ်း၊ မြေနီကုန်း၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၆။ ဦးအောင်မြင့်-ဒေါ်သုခ၊ သား ကိုသိန်းမြင့်
(အောင်သုခ)၊ အနောက်ရွှေဂုံတိုင်၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၇။ ဦးဝင်းမြင့်-ဒေါ်တင်တင်ရီ၊ သမီး အိဇာဖြိုး။
အိမာတိုး၊ မောရဂီဝါရပ်၊ မန္တလေးမြို့။

၂၈။ ဆရာမ ဒေါက်တာ မတင်ဝင်း၊ သမီး
နန်းချစ်ကြည်၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်အိမ်ရာ၊
အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၉။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်စောတင့်၊ သံလွင်လမ်း၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၃၀။ ဦးဇော်ဇော်-ဒေါ်ဌေးဌေးခိုင် မိသားစု၊
အင်းယားရိပ်သာလမ်း၊ မရမ်းကုန်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

၃၁။ ဦးကျော်မြင့်-ဒေါ်တင်နွဲ့ မိသားစု၊
၈-ရပ်ကွက်၊ သာကေတ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၃၂။ ဦးတင်ထူး-ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဝင်း၊ သား
မောင်ထူးအောင်ဝင်း၊ သမီး မခင်စုစုဝင်း၊
(ထူးရေခဲမုန့်) အထက်ပုဇွန်တောင်၊
ရန်ကုန်မြို့။

၃၃။ ဦးခင်မြင့်-ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီး
မခင်ရတနာဝင်း၊ ၄-ရပ်ကွက်၊ လှိုင်၊
ရန်ကုန်မြို့။

၃၄။ (ဦးရီန်) ဒေါ်ပုလေး၊ သမီး မချိုချိုဝင်း၊
မတင်အေးသန့် (သုခိတာ)ရွှေတောင်ကြား
(၁)၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၃၅။ ဦးကျော်နိုင်-ဒေါက်တာ ဒေါ်ထားထား၊
မြို့နယ်ဆရာဝန်၊ ဘုတလင်မြို့။

၃၆။ ဒေါက်တာနိုင်ထွဋ်အောင်-ဒေါက်တာ
ဝေဝေရင်၊ သား-ရန်ငြိမ်းအောင်၊
မိုးမြတ်အောင်၊ ရွှေတောင်ကြား (၁)၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၃၇။ ဦးမောင်မောင်-ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း
မိသားစု၊ စင်္ကာပူနိုင်ငံ။
- ၃၈။ ဦးထွန်းထွန်းဦး-ဒေါ်မာမာ၊ သမီး
မြတ်ပွင့်ဖြူသင်း၊ ကမ္ဘောဇရိပ်သာ၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၉။ ဦးအောင်မြ မြစ်သာမိသားစု၊
အမှတ်-၁၄၀၊ ၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၀။ ဦးကျော်စိုးသန့်-ဒေါ်ခင်အေးမော်
သား မင်းမော်ခန့်၊ သမီး ဆုမြတ်ထွေး
နှင့် ဂုဏ်သီရိမိသားစု၊ လမ်း၃၀၊ ရန်ကုန်။
- ၄၁။ ဦးဝင်းသိန်း-ဒေါ်ကြည်တာနှင့် သား
ဒေါက်တာနေဝင်းသိန်း၊ ဖြိုးဝင်းသိန်း၊
ပါရမီရိပ်သာ၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄၂။ ဦးကြင်စိန်၊ သမီး-မန္တယနီစိန်၊ မဥမ္မာစိန်၊
ဝင်္ကဘာရိပ်သာ၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄၃။ ဦးထင်ကျော်-ဒေါ်စူစိစိန်၊ ဝင်္ကဘာရိပ်သာ၊
ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄၄။ ဒေါက်တာ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြီး၊ သား
ဒေါက်တာ စိုးဝင်းဦး၊ သမီး မသန္တာနိုင်၊
သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၄၅။ မအေးအေးခင်၊ မဏ္ဍိတလမ်း၊ လှိုင်၊
ရန်ကုန်မြို့။

AUNG MYIN - Group
MYAING
Computer

ကွန်ပျူတာစာစီ ^မလှဒါန်းပါသည်။

၃၈၅/၃၈၉ ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ရန်ကုန်။